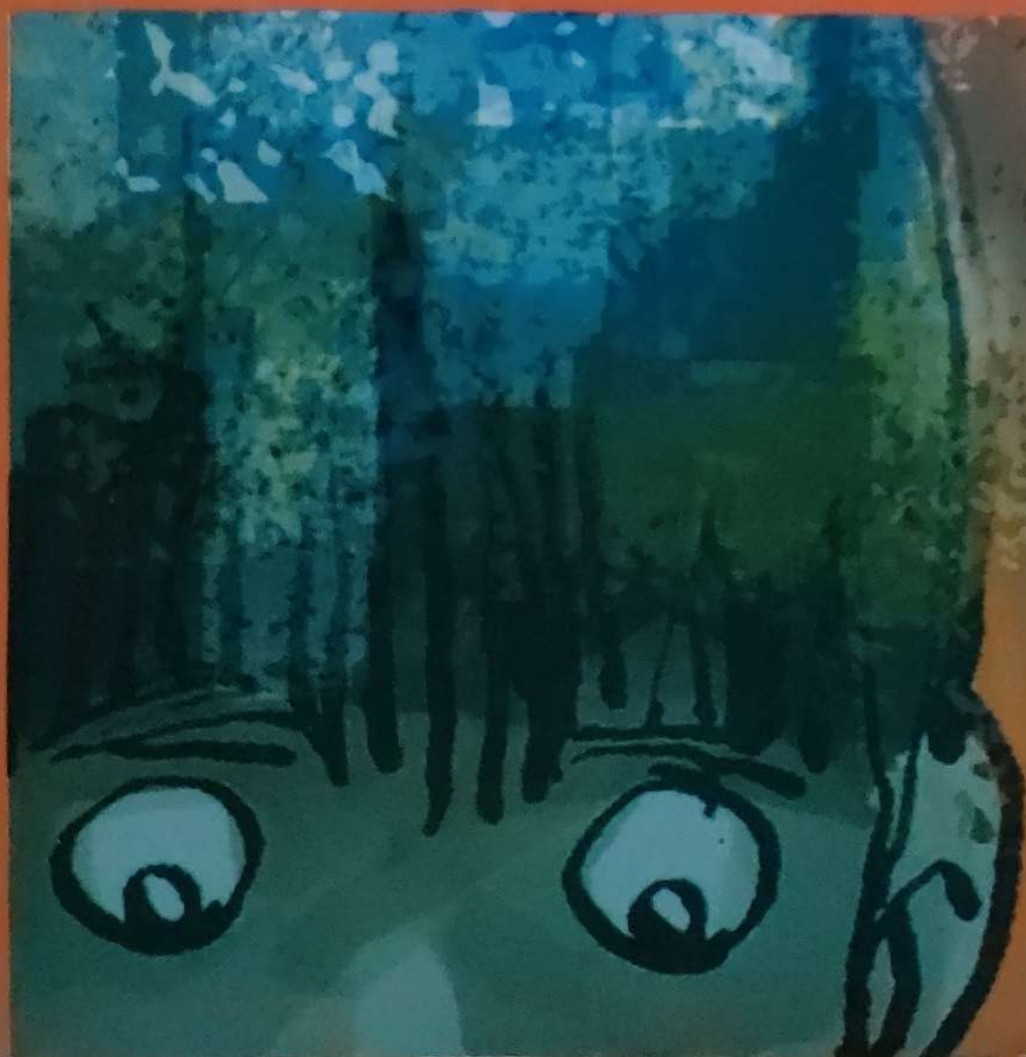

TỦ SÁCH
TUỔI MỖI LỚN

Hoàng Anh Tú

MỘT CÚỘC CHIẾN DỮ DỘI

Người đợi người

Đỗ Hoàng Anh có một thói quen uống cà phê đêm. Đỗ cho rằng đời Đỗ, khoái nhất là chôn mình trong bóng đèn vàng vọt nơi góc quán, nghe nhạc dây violon không lời, ngắm sự quanh quẽ của đêm trên các đường phố Hà Nội và uống một tách cà phê.

Hôm nao cũng như hôm nào, tầm 10 giờ 30, Đỗ dắt xe ra, phi tới quán quen và ngồi đó đến tầm một, hai giờ sáng. Rồi về. Đỗ là sinh viên. Đỗ học chiều. Cho nên Đỗ có thể dậy muộn.

Có một hôm, Đỗ tới quán. Hôm đó là ngày thượng tuần. Trăng mỏng như lá liễu. Đỗ bắt gặp một người con gái ngồi chênh chếch phía cây chuối rừng ở tay phải nơi Đỗ ngồi. Cô ta ngồi một mình. Ánh đèn vàng vọt của quán khiến mặt cô ta bênh bệch. Đỗ cảm thấy hơi lạnh lạnh. Cô ta ngồi như thi gan cùng Đỗ.

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

11 giờ...

12 giờ...

1 giờ...

Đỗ lấy làm lạ, tiến tới:

- Xin lỗi, có làm phiền cô không?

Cô gái quay lại, nhìn xoáy vào mắt Đỗ. Bất giác, Đỗ cảm thấy bủn rủn chân tay.

- Anh cần hỏi gì?

Đỗ luống cuống:

- Tôi... tôi... ờ không... tôi muốn hỏi cô... cô mấy giờ rồi thôi.

Cô gái lạnh lùng:

- Một giờ mười phút.

Đỗ gục gặc đầu và quay về ghế của mình. Những câu hỏi nối tiếp nhau chạy trong đầu Đỗ. Hôm sau, Đỗ tới quán. Lại gặp. Cô gái ấy vẫn ngồi. Đúng là chỗ hôm qua. Và chẳng có một thứ nước nào trên bàn cả. Đỗ lấy làm lạ lắm. Định tò mò hỏi chủ quán, nhưng xét thấy không tiện, lại thôi. Đỗ đoán chắc là cô gái thất tình hoặc giả như...

Hôm sau nữa, lại thế. Đỗ thu hết can đảm:

- Xin lỗi, tính tôi tò mò..

Cô gái khẽ cau mày, soi Đỗ từ đầu tới chân:

- Đây là lần thứ hai. Anh lại định hỏi giờ phải

không?

Đỗ lắc đầu:

- Tôi muốn làm quen với cô.
- Vì sao? - Cô gái hát hàm.
- Tôi cũng chẳng biết nữa! - Đỗ nhún vai.

Cô gái nói:

- Tôi ngồi chờ người yêu tôi.

Đỗ:

- Người yêu cô?

Cô gái:

- Vâng! - Và giọng xa vắng - Anh ấy nhất định sẽ tới.

Đỗ cần môi lựa chọn lời. Rồi:

- Tôi tin cô sẽ gặp được.

Cô gái cười nhẹ:

- Không biết nữa!

Cô gái có tên là Tiểu Nhu. Cô đợi người yêu. Là lòng là họ không hề hẹn. Quán cà phê này là nơi họ đến với nhau ngày trước. Bây giờ người yêu cô ở đâu? Sao không tới? Đỗ tự hỏi và cảm thương cho

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

tình yêu mù quáng của cô gái tên Tiểu Nhu kia. Đồng thời, Đỗ thấy ghét, đúng ra là tức giận gã người yêu của Tiểu Nhu.

Đỗ và Tiểu Nhu quen nhau từ đấy. Hai người mỗi tối lại ngồi bàn luận với nhau về cuộc sống - con người, tâm đắc lắm.

Đỗ bảo:

- Nếu cô không ngại, Tiểu Nhu ạ, tôi với cô có thể đi dạo phố không?

Cô gái lắc đầu:

- Tôi sợ anh ấy sẽ đến trong lúc chúng ta đang đi dạo phố. Tôi phải đợi.

Đỗ bực bội:

- Đợi khỉ gì nữa, hôm nay là ngày thứ mười rồi cô đã đợi. Hắn không tới đâu! Cô đừng quá phí công sức như thế chứ, Tiểu Nhu!

Cô gái trợn mắt nhìn Đỗ:

- Nếu anh còn nói nữa, tôi sẽ không trò chuyện với anh.

Đỗ thở dài. Một lúc. Hỏi:

- Cô có uống gì không, Tiểu Nhu?

Cô gái lắc đầu. Đỗ lại bảo:

- Ăn cùng tôi một cái bánh nhé, Tiểu Nhu!

Cô gái lắc đầu. Đỗ vẫn lớn tiếng gọi:

- Chủ quán cho cái bánh cuộn! Và hai cái đĩa.

Chủ quán mang ra cái bánh cuộn và hai cái đĩa. Đỗ bảo:

- Cô cầm lấy một cái đi. Nể tôi một chút, Tiểu Nhu.

Chủ quán vẫn đứng đấy, nhìn chăm chăm vào Đỗ, ánh mắt rất nghi ngờ. Đỗ ngẩng mặt lên, bắt gặp ánh mắt đó. Đỗ bảo:

- Chúng tôi trong sáng. Là bạn bè chứ chẳng là gì đâu. Chị đừng nghi linh tinh.

Chủ quán lùi lại vài bước, lắp bắp:

- Vâng! Tôi không nghi linh tinh. Các anh cứ ăn uống tự nhiên. Trong sáng. Phải, các anh rất trong sáng.

Đỗ nhún vai chỉ vào cô gái:

- Đây là con gái chứ không phải là con trai đâu.

Chủ quán gật gật cái đầu.

- Vâng! Con gái! Con gái...

Rồi chạy một mạch vào quầy. Đỗ nhún vai:

- Bà chủ quán này mắt có vấn đề. Nhìn cô thế này mà dám nói là con trai.

Cô gái bảo:

- Sau này, anh sẽ hiểu ý của chủ quán vừa nói.

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Đỗ lấy làm lạ.

- Tại sao lại là sau này?

Cô gái im lặng, mắt dõi về phía xa, rất xa. Đỗ không hỏi nữa. Đỗ ngồi im nhìn những giọt cà phê nhỏ xuống từ chiếc phin. Tooc... tooc... tooc...

Hôm nay, Đỗ tới quán với một bông hồng trong chiếc ba lô. Đỗ muốn nói một cái gì đó, muốn làm một cái gì đó, muốn được một cái gì đó. Cô gái mang tên Tiểu Nhu, phải, Đỗ cảm thấy mình cần. Đỗ ngồi chờ từ lúc 9 giờ tối.

Tính đến hôm nay là một tháng hơn, chính xác là bốn mươi chín ngày kể từ hôm Đỗ nhìn thấy cô gái lần đầu tiên. Bốn mươi chín ngày. Đã đủ để Đỗ nói lời ấy với cô gái chưa?

Đỗ bỗng thấy bồn chồn. Nhìn đồng hồ dạ quang, đã mười hai giờ rồi, Tiểu Nhu vẫn chưa tới. Đỗ thở dài. Không lẽ vô duyên đến mức thế sao? Đúng lúc Đỗ muốn nói với Tiểu Nhu thì...

Quán vắng. Chỉ có Đỗ và một gã trai. Đỗ nhớ Tiểu Nhu. Đôi mắt ấy lúc nào cũng ươn ướt. Tóc dài và rất mượt. Khuôn mặt bầu bĩnh, sống mũi cao, môi mỏng mịn. Hai khóe môi trễ xuống như hờn

dối, như muợn phiền, lại như cam chịu. Đỗ nhớ.

- Xin lỗi... có làm phiền anh không?

Đỗ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt người con trai.

- Anh cần hỏi gì?

Người con trai luống cuống.

- Tôi... tôi... ờ không... tôi muốn hỏi anh... anh mấy giờ rồi thôi.

Đỗ lạnh lùng:

- Một giờ mười phút.

Người con trai gục gặc đầu và quay về ghế của mình. Đỗ cảm thấy hơi bức. Đỗ đang đợi Tiểu Nhu. Đỗ bức khi có kẻ phá vỡ khoảng không gian suy nghĩ của Đỗ.

Được một lát, người con trai lại:

- Xin lỗi, tính tôi tò mò.

Đỗ nhìn từ đầu đến chân người con trai. Đầu húi cua, khuôn mặt chữ điền, râu ria lởm chởm nhưng ăn mặc rất lịch sự. Đỗ nói:

- Đây là lần thứ hai. Anh lại định hỏi giờ phải không?

Người con trai:

- Không! Tôi buồn quá! Tôi muốn được tâm sự

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

với ai đó.

Đỗ:

- Vì sao anh chọn tôi?

Người con trai:

- Nếu tôi phán đoán không nhầm thì anh đang đợi một ai đó.

Đỗ:

- Phải! Tôi đợi... người yêu tôi. Nhưng nó liên quan gì đến anh?

Người con trai thở dài:

- Tôi cũng có một người yêu. Tôi đã từng như anh ngồi chờ đợi. Tôi biết cái cảm giác bây giờ của anh. Và tôi giờ đây đang mong muốn có được cái cảm giác đó khi ngồi nói chuyện với anh. Bởi tôi giờ đây muốn cũng không thể đợi chờ ai được. Người yêu tôi đã đi xa...

Đỗ cảm thấy có một cái gì đó lơ mờ trong suy nghĩ. Người con trai tiếp:

- Khi ta yêu và được yêu thì lại làm khổ nhau bởi những giận hờn, cố chấp, và trách cứ nhau hoài. Đến khi xa rồi mới hiểu thì đã muộn. Những ngày yêu thương đã không bao giờ quay lại. Tiểu Nhu của tôi, anh biết không, Tiểu Nhu của tôi... đã...

Và, người con trai gục đầu xuống bàn tay. Vai

anh ta rung lên. Anh ta khóc. Đỗ sống người.

- Xin lỗi, tôi hơi tò mò - Đỗ nói - Tiểu Nhu anh vừa nhắc có phải cô gái tóc dài, có đôi mắt buồn lúc nào cũng ươn ướt, sống mũi cao, môi mỏng mịn...

Người con trai vùng dậy:

- Anh biết Tiểu Nhu của tôi?

Đỗ thấy lòng mình sụp đổ một cái gì đó. Đỗ tựa cả người vào chiếc ba lô. Đỗ nặng tới bảy mươi cân. Bông hồng có lẽ đã nát. Đỗ nói:

- Cô ta cũng ngồi đây, chờ anh suốt hơn một tháng qua.

Chàng trai mặt bệch ra, tái mét, líu lưỡi:

- Không thể thế được! Tiểu Nhu đã... đã mất cách đây bốn mươi chín ngày rồi. Hôm nay là lễ bốn chín ngày của Tiểu Nhu.

Có một cái gai hoa hồng xuyên qua ba lô đâm vào lưng Đỗ. Người con trai lại khóc. Đỗ lắc đầu:

- Không thể thế được. Cô ấy ngồi nói chuyện với tôi suốt bốn chín ngày qua kia mà. Chị chủ quán, phải rồi, chị chủ quán biết đấy.

Đỗ gọi chị chủ quán và nói:

- Chị có thể nói cho người con trai này biết suốt những ngày qua, tôi với một cô gái đã ngồi ở

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

quán chị không?

Chị chủ quán nhìn người con trai rồi nói:

- Anh là bạn cậu này phải không? (chỉ vào Đố). Anh nên đưa bạn mình đi khám đi. Cậu ta bị mộng du thì phải. Toàn nói chuyện một mình và...

Đố gào lên:

- Không phải! Tôi không ngồi một mình. Tôi ngồi với Tiểu Nhu.

Lại một chiếc gai hoa hồng đâm lún vào da thịt Đố.

Chiếc máy ảnh kỳ dị

Chiếc máy ảnh của Khải lại trục trặc ngay trong những ngày chuẩn bị thi như thế này khiến Khải lo sốt vó. Thực ra, nếu muốn, Khải vẫn có thể đi mượn máy ảnh của bạn bè được. Song Khải không muốn đi mượn máy ảnh một chút nào. Chụp bằng máy của người khác, thường ảnh sẽ kém độ tự nhiên. Khải chụp ảnh từ năm mười ba tuổi, tính ra tới nay cũng đã tám năm rồi chứ ít ỏi gì, nên Khải rành về máy ảnh lắm. Biết vậy, Tú bên khoa Điện ảnh chỉ "Khải lên chùa Bộc hỏi ông Thụ, có thể ông ấy chữa máy cho, nhanh lắm!". Máy ảnh của Khải trục trặc về tốc độ. Để tốc độ B thường không được. Mà trong bài tập ảnh số 13 tới thứ sáu đã phải nộp, lại phải có một ảnh chụp đêm. Hôm nay đã là thứ năm rồi còn gì. Khải cuống cuống bỏ giờ Triết, lấy xe phi vội lên chùa Bộc.

Ông Thụ trạc 79 tuổi, tóc để dài chấm vai, trán

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

vồ, mắt cú vọ, mũi điều hâu, răng thỏ. Hai cái răng của to bè và còn trắng toát. Đó là hai cái răng còn lại duy nhất của cả hàm. Nói chung là nhìn ông rất "cổ quái điều tàn".

- Cậu tưởng chữa tốc độ máy là đơn giản lắm sao? Bây giờ phải tháo rời ra, sửa mạch tốc độ. Nhanh nhất thì thứ bảy mới lấy được.

- Nhưng thứ sáu cháu đã phải nộp bài rồi.

- Tôi sẽ cho cậu mượn máy của tôi.

- Nhưng... Mà thôi, thế cũng được vậy. Giờ này, nước đến chân rồi, không nhảy không xong.

Máy ảnh của ông Thụ cũng cổ quái như ông ta vậy. Đó là chiếc máy ảnh hiệu lạ hoắc: *Ylamama*, đời F.4.

Ông Thụ bảo:

- Đây là chiếc máy ảnh cổ, bây giờ tìm mỗi mắt cũng không có đâu. *Nikon* và *Canon* luôn tự hào bởi ống kính các hãng đó xịn, song gập ống kính *Ylamama* của tôi thì cũng bằng thua thôi.

Ống kính *Ylamama* tiêu cự f: 135mm liên luôn với thân máy như máy điện tử, song nó có telezoom. Độ mở cũng rộng. Khẩu độ lớn nhất là

28. Tốc độ máy lên tới 1/5000 giây. Thân và ống như mạ bạc. Máy hơi nhỏ như loại *Yashica*, *Olimpus* và nhẹ.

Khải không còn cách nào khác là cầm máy về để đi chụp.

Bài tập số 13, thứ sáu phải nộp và thuyết trình với thầy Lâm dạy môn Nhiếp ảnh ở lớp coi như là bài thi học kỳ. Trong năm bức ảnh của bài tập thì một là chân dung, một là kiến thức, một là nội thất, một là sinh hoạt và một là tự do.

Bức tự do phải chụp đêm.

Khải long rong xe trên đường. Bấm máy liên tục. Khi thì một đứa bé trai đang tắm, lúc thì một phụ nữ đan lồng chim. Trời hôm nay nắng đẹp. Điều ấy càng khiến cho Khải mê mải hơn, say hơn với tiếng cò của máy kêu. Nhất là máy này, nghe tiếng nổ khi bấm cò, sướng tai lắm. Nghe giòn và danh chứ không khô như *Pratica*, *Yashica*... *Nikon* và *Canon* cũng từng nổi tiếng về tiếng nổ khi bấm cò, song xét với *Ylamama* thì là chuyện vặt.

Khải đứng sững lại khi thấy chiếc xích lô đang dần tiến lại ngã tư Nguyễn Hữu Huân, Lò Sũ.

H MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Những khoang nắng tỏa trên mặt đường. Khải vội vã chống xe, Khải chạy như bay lên quán Flagon. Lên tầng ba, chìa máy xuống. Vừa lúc chiếc xích lô đi vào khuôn hình. Khải bấm. Chưa lên cò. Khải bực bội, lên cò. Nhưng không còn cảnh đó nữa rồi. Chiếc xích lô đã đi qua khoang nắng. Khải giậm chân thành thịch mà tiếc. Không tiếc sao được. Đây là cảnh thứ ba Khải bỏ lỡ trong buổi chụp hôm nay. Tất cả chỉ vì quên chưa lên cò. Hai cái trước, một là ở phủ Tây Hồ, Khải định chụp một cô gái tóc chấm vai, mắt tròn to, lông mi cong vút đang chấp tay khăn. Khi đó, các khoảng nắng đang dần trải một cách có chủ ý. Lên được ven mặt và hiệu quả khói hương nghi ngút. Cái ảnh đó là cái ảnh chân dung thì tuyệt vời. Lúc Khải muốn sắp đặt để chụp lại thì cô gái đã từ chối. Cô bảo: "Xin lỗi anh, để hôm khác. Hôm nay giỗ đầu người bạn trai của em cho nên em không thể...". Khải cũng xin lỗi cô ta và xin được thắp một nén nhang cho bạn trai của cô.

Nhìn tấm ảnh bạn trai của cô được đưa vào thờ trong phủ, Khải khẽ buồn. Anh ta trạc tuổi Khải, tóc rẽ ngôi giữa, mặt lớn, mũi hơi khoằm, môi đậm. Khải cảm thấy có cảm tình ngay với người trong ảnh. Còn bức thứ hai làm Khải cũng tiếc hùi hụi, đó là bức chụp kiến trúc Nhà hát Lớn qua gương

phản chiếu khi có một người chở tấm gương lớn đi qua. Ý đồ chụp của Khải là chụp một người đàn ông đạp xe đạp chở cả Nhà hát Lớn đằng sau, dĩ nhiên là cái Nhà hát Lớn ấy qua gương. Song cũng không kịp. Khải quên, chưa lên phim.

Tối. Khải lên tầng năm khu giảng đường Bách Khoa. Đặt chân máy. Cho máy úp. Để tốc độ B chụp đường Đại Cồ Việt, lấy những dải sáng của đèn đường và đèn xe qua lại. Khải đếm đến 30 rồi bấm. Lại quên, chưa lên phim. Khải bọc dọc. Khải lên lại phim định chụp, song lại thấy chán bởi bức ảnh đó nếu chụp chẳng đưa ra một ý gì ngoài những vệt sáng kéo dài. Quá cũ rồi. Nên thôi. Khải đi tìm cái khác để chụp.

Ban này cũng thế. Khải cũng nhớ là quên lên phim mà không chụp cảnh nội thất ở nhà đứa bạn. Khải định chụp cầu thang xoáy tròn ốc nhà nó bởi nắng từ những ô cửa sổ lên cầu thang hắt xuống đã tạo thành những mảng mang tính nhịp điệu và đường nét. Sau lại chẳng thấy đẹp gì, Khải lại thôi.

Đêm rồi. Phim cũng hết. Khải về. Vào ngay buồng tối. Tráng rồi soi trên máy phóng. Điều bất ngờ gây cho Khải cảm giác bức điên mình, đó là chỉ

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

có năm cái ảnh. Còn ba mươi một kiểu kia đều trắng xóa như kiểu chụp thiếu ánh sáng vậy. Hình chỉ lên rất mờ. Khải nằm vật ra. Chẳng buồn soi phim nữa.

Mới 4 giờ sáng, Khải đã tỉnh ngủ. Sự ám ảnh về bài thi phải nộp hôm nay lại càng khiến Khải bức bối và lo lắng. Nhìn cuốn phim, Khải thở dài náo nuột. Khải soi qua máy phóng xem năm kiểu đó - năm kiểu đặt trong cuốn phim hôm qua. Và Khải kinh hoàng nhận ra năm kiểu đó đều là năm kiểu mà Khải đã bấm nhưng quên chưa lên phim. Khải tự hỏi: "Liệu có phải máy này chụp... không cần lên phim?".

Khải vội vàng phóng năm bức ra. Cho vào thuốc hiện rồi cho vào thuốc hãm. Rồi sấy cho khô ảnh.

Bức thứ nhất lại chính là bức ở phủ Tây Hồ. Cô gái đang chấp tay khấn. Cái gì thế này? Khải rụng rời chân tay khi nhận ra kẻ bên cô gái là một người con trai. Anh ta nhìn đắm đắm cô gái. Đúng là anh ta rồi - người bạn trai đã mất của cô gái. Khải lạnh hết sống lưng, lật ngay tấm thứ hai. Nhà hát Lớn. Cũng không gì khác ngoài sự kinh hoàng. Đó là

Nhà hát Lớn của người xưa. Người đàn ông đeo tấm gương lớn vẫn vậy nhưng Nhà hát thì trông cổ kính lắm. Khải đã được xem ảnh tư liệu về Nhà hát Lớn năm 1945 khi tổ chức cuộc mít tinh khởi nghĩa 19-8. Nhà hát Lớn trong ảnh y hệt. Bức thứ ba là chiếc xích lô. Một người phụ nữ ngồi trên xích lô, mặc chiếc áo dài như các phụ nữ những năm 30. Người phụ nữ ấy giơ tay chào, tựa như bà ta biết Khải chụp. Mà trước đó, chiếc xích lô làm gì có người nào khác ngoài ông đạp xích lô. Bức thứ tư kinh hãi hơn. Cầu thang xoáy tròn ốc nhà thằng bạn. Một người phụ nữ đang ngồi ở đó. Bà đang vá áo. Ánh sáng chiếu vào tạo ven. Khải nhìn kỹ và nhận ra đó là mẹ của thằng bạn. Bà đã mất cách đây hơn bốn năm. Còn bức cuối cùng, đường Đại Cổ Việt. Những vệt sáng tụ lại trước cổng vào Bách Khoa. Nhìn kỹ thì đó là một vụ tai nạn. Bức ảnh đỏ quạch như lớp kính lọc đỏ vậy. Mà Khải không bao giờ sử dụng kính lọc.

Thầy Lâm xem ảnh của Khải và nói:

- Anh chụp tuyệt lắm Khải ạ! Bức ảnh như biết nói vậy. Tôi dạy nhiếp ảnh nhiều năm, bây giờ mới có được một cậu học trò tuyệt như vậy.

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Khải đang hoang mang. Suốt từ lúc phóng ảnh ra, đến bây giờ, Khải cứ như kẻ tâm thần vậy. Năm tấm ảnh?

Khải nói với bạn bè khi sáng vào trường, bạn bè bảo Khải cứ đùa. Tú nói:

- Hay Khải đọc truyện ma của em nhiều đâm hoang tưởng.

Khải chẳng muốn nói với ai nữa.

Tối. Khải phi xe qua đường Đại Cồ Việt. Khải kinh hãi tột độ khi nhận ra một vụ tai nạn. Y hết trong tấm ảnh thứ năm.

Khải mang máy đến đưa cho ông Thụ. Khải nói:

- Máy ảnh của bác...

Ông Thụ cười:

- Tôi đi chụp từ ngày bé, cùng lứa với Võ An Ninh, Khuu Từ Chấn, Phạm Văn Mùi, Nguyễn Cao Đàm, Lê Anh Tài... Nhưng ảnh của tôi không như ảnh của họ. Tôi quan niệm, nhiếp ảnh là sự ghi

chép thời gian. Các cậu còn trẻ, đi chụp ảnh chỉ lúc nào cũng muốn ghi hình là chính. Các cậu quên mất rằng mục đích của nhiếp ảnh là ghi lại những khoảnh khắc thời gian đáng ghi. Đó là lý do vì sao Võ An Ninh nổi tiếng đến vậy. Dĩ nhiên, nhiếp ảnh nghệ thuật cũng rất đòi hỏi sự đẹp. Nhưng đẹp mà không biết nói thì khác gì một cô gái có sắc đẹp nhưng mất nét đâu?

Khải cảm ơn ông Thụ rồi khắc cốt ghi tâm điều ấy...

Flagon 17-1-1999

Người hóa chó

Người hẹn tôi lần này họ Hà. Phái nữ. Đang là sinh viên Trường Đại học Tổng hợp (cũ). Hà thị hẹn tôi 29-6 gặp nhau trên quán 13 Đ.T.H. Thực sự, tôi cũng chẳng muốn đi. Song, trong lá thư sắc mùi nước hoa, họ Hà xưng chị với tôi và viết:

"Một câu chuyện về người hóa chó. Đó là hình phạt cho tội danh phản trắc, bán đứng bạn bè và phụ nghĩa ơn xưa. Chị tin rằng Tú sẽ thích, sẽ viết được một câu chuyện kinh dị ra kinh dị. Chứ đọc mấy cái trước, thấy cũng xoàng thôi".

Tôi quyết định sẽ đi. Dù gì thì cả tháng 6, trên báo Hoa, tôi mất mặt rồi. Vả lại, khi bạn đọc đọc truyện này khó ngủ cũng không sao, bởi mùa thi đã chính thức chấm hết rồi.

Hà thị tên đầy đủ là Hà Triệu Anh, người Tp. Hồ Chí Minh, hiện đang ở trọ tại 56, phố H.T.N, Hà Nội. Dáng gầy. Tóc bờm xôm như kẻ mới ngủ dậy, da trắng xanh, mặt không rõ khối, trên mắt như không có lông mày, khi nhìn thường phải trợn hết cỡ khiến người đối diện chỉ thấy toàn lòng trắng. Hà thị đi chiếc xe mini màu xanh ngọc, cầm chiếc cặp giấy hoa sặc sỡ. Khi Hà mở cặp, tôi thấy ghi dòng chữ "*Say you will be mine*" và một cái hình đầu con chó đang thè lưỡi ra. Hà thị nói:

- Chờ chị lâu chưa?

Tôi đáp:

- Có vẻ!

Hà thị lại tiếp;

- Đọc giùm chị truyện ngắn này nhé. Chị viết truyện ma giống em đó!

Tôi cầm đọc. Một câu chuyện về những oan hồn đã chết đuối ở Hồ Tây, một đêm hò nhau lên bờ và đi tìm kẻ đã ném rác ở Hồ Tây để hạ sát. Tôi nhận xét:

- Truyện của chị có ý đòi mọi người phải giữ gìn môi sinh?

Hà thị gật gật đầu. Tôi bảo tiếp:

- Đọc xong, cam đoan những lúc đi qua Hồ Tây, tôi sẽ nhớ nước bọt vì nhớ tới chi tiết nói về

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Hồ Tây của chị.

Hà thị xịu mặt xuống, tôi đầu dụi:

- Chị đừng gửi cho *Hoa Học Trò* làm gì. Tôi sợ truyện của chị sẽ làm kinh động đến mọi người. Tốt hơn hết, hãy kể cho tôi chuyện người hóa chó thì hay hơn.

Hà buồn buồn cất xấp bản thảo vào cặp:

- Giấc mơ văn sĩ của chị, vậy là tử rồi sao em?

Tôi khuyên:

- Viết lại may ra...

Rồi tôi nói về lý thuyết viết truyện ma. Sau, tôi bảo:

- Vả lại chị hẹn tôi đến đây hôm nay là để kể chuyện người hóa chó cơ mà.

Một ngày tháng sáu, năm trước. Hà Triệu Anh nhặt được một con chó con mới mở mắt. Hà quyết định đặt tên nó là "Moon" và mang về nuôi.

Moon là loại chó béc-giê lai Nhật. Chân có huyền. Lưỡi loang. Mới một tháng tuổi, Moon đã biết bắt chuột, bắt gián. Năm tháng tuổi, Moon đã bảo vệ cô chủ được. Hà kể: có một bạn, Hà đi dạo

cùng Moon, chợt gặp một gã bặm trợn đi qua thò tay vuốt má Hà, Moon đã chồm lên, tát một phát. Gã bặm trợn tung chân đạp Moon bắn ra xa. Moon lăn xả lại quyết chiến vì cô chủ. Gã bặm trợn chạy mất dép.

Lại có lần, Hà ốm, Moon phủ phục cạnh Hà ngày lẫn đêm không ngủ. Chỉ đứng sừng sững canh gác.

Moon như một vệ sĩ luôn túc trực bên Hà. Nhiều lúc, Hà tự hỏi: "Không biết Moon nghỉ lúc nào?". Quả thực, chưa bao giờ Hà gặp Moon trong trạng thái nghỉ ngơi cả.

Moon có nhân tính thì phải. Hà nói chuyện, dù là lộn xộn thế nào, Moon nó cũng hiểu. Đồng ý thì nó gục gặc đầu, ư hử, ư hử vài cái. Còn nếu không thì Moon sửa nhẹ và lúc lắc đầu. Hà có ý nghĩ sai trái, Moon sửa rất ác liệt và kiên quyết. Moon lúc ấy lại như một nhà quân sư dày dặn kinh nghiệm.

Nhiều lúc, Hà nghĩ: "Hay Moon chính là hiện thân của cô Thanh Phan?".

Cô Thanh Phan, cô của Hà mất khi 19 tuổi. Ngày còn sống, cô hay nằm ngủ với Hà. Hai cô cháu rù rì tâm đắc lắm. Ngày ngày đi bên nhau. Đêm về ôm nhau kể chuyện. Cô Thanh Phan không bao giờ giấu Hà điều gì. Có lần cô nói: "Dù chết đi

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

ta vẫn cứ theo bên cạnh mi. Bởi ta thấy mi còn khỏe
ngốc lắm!".

Cái chết của cô Thanh Phan đã khiến Hà đổi
khác nhiều. Xưa, Hà lí lắc hồn nhiên đến bao nhiêu
thì giờ trầm cảm tới bấy nhiêu. Hà viết nhật ký.

Cô Thanh Phan chết là do ngộ độc. Cô tự tử
bằng bả chuột vì một người cô rất yêu nhưng người
đó không đáp lại. Tình yêu đơn phương, nếu nhẹ
thì sẽ là kỷ niệm đẹp, còn quá lố thì sẽ có ấn tượng
xấu cùng nhiều hậu quả đau lòng.

Đám ma cô toàn hoa trắng. Màu hoa đến nao
lòng. Ảnh cô Thanh Phan mặc áo đỏ đang cười. Chỉ
có đúng cái ảnh đó. Bởi cô Thanh Phan rất xấu. Có
đúng cái ảnh kia là nhìn được.

Sau "thất thất lai tuần", Hà gặp Moon.

Bố mẹ mỗi tháng lại gửi tiền ra cho Hà một
bạn. Cũng đủ sống. Nhưng gần đây thì...

Gần đây Hà đột biến. Hà có giấc mơ văn sĩ.
Nguyên do cũng là tại truyện của tôi. Hà bảo:

- Chị rất khoái được đọc truyện ma quái kinh
dị.

Và Hà viết. Hà viết rất nhiều. Mà viết nhiều tới

nổi, ngày hết năm sáu thép giấy. Hà bỏ học ở trường chỉ để viết truyện. Hà lại đóng cửa lại, không tiếp khách, chỉ để viết truyện. Bố mẹ Hà trong Nam nghe được nguồn tin đã cắt giảm tiền và tuyên bố: "Có truyện đấy, đem ra mà ăn. Tiền của tao chỉ để mày học thôi".

Có nghĩa là Hà phải dừng việc viết truyện lại. Lo học. Bằng không sẽ chết đói.

Hà thị lao nhao nói. Tôi ngáp:

- Thế có liên quan gì tới chuyện người hóa chó? Không lẽ chị muốn nói cô Thanh Phan của chị hóa kiếp thành con Moon? Nếu thế thì chẳng có gì đáng nói cả đâu.

Rồi tôi đứng dậy gọi Lân - chủ quán - tính tiền. Hà luống cuống giữ tay tôi lại:

- Không! Em hãy ngồi xuống đã. Thế này này, đến đoạn sau này, người mới hóa chó cơ!

Tôi thở dài:

- Không nhẽ chị... hóa chó?

Hà thị gật đầu.

Tôi hoảng. Hà thị nói:

- Bây giờ, cứ ban ngày chị là người, đêm đến

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

chị thành con Moon.

Tôi trấn tĩnh lại:

- Thế con Moon nó thành chị à? Giống truyện... Đôrêmon quá đấy!

Hà như không nghe lời tôi chế giễu, mà tiếp:

- Không! Con Moon nó chết rồi. Chỉ còn hồn của nó thôi. Hồn nó nhập vào xác chị. Chị trở thành con chó.

Tôi ngồi xuống và nhìn đồng hồ:

- Bây giờ là sáu giờ mười phút, còn năm mươi phút nữa là tới bảy giờ. Lúc đó là tối. Tôi sẽ đợi.

Hà gật đầu. Rồi Hà khóc và kể tiếp...

Giấc mơ văn sĩ khiến Hà mù mị. Rồi thì Hà cũng viết được một tuyệt tác. Mà theo Hà, truyện đó chắc chắn đoạt được giải Nôben văn học. Hà bảo:

- Câu chuyện đó cực kỳ hay.

Tôi bảo:

- Đâu?

Hà buồn buồn:

- Con Moon đói quá, nó đã ăn rồi.

Tôi tròn mắt:

- Nó ăn giấy?

Hà gật đầu. Tôi lại bảo:

- Rồi chị làm gì?

Hà thở dài:

- Trong lúc bức quá, chị đã đập chết con Moon. Chị dùng kéo cắt da bụng, rạch bụng Moon để tìm lại truyện ngắn đó.

Tôi cảm thấy buồn nôn. Hà thao thao nói:

- Chị rạch cả dạ dày, chỉ tìm thấy mấy mẩu giấy vụn.

Tôi thấy nặng cổ. Hỏi:

- Sao chị không chép lại, có hơn là giết con Moon không?

Hà lắc đầu:

- Chị quên rồi, quên hết rồi. Chị chẳng nhớ truyện ngắn đó thế nào nữa.

Tôi ngạc nhiên:

- Vậy mà chị chắc nó sẽ đoạt giải Nôben văn học?

Hà thản nhiên:

- Linh cảm nói với chị như vậy mà. Cô Thanh Phan cũng báo mộng vậy mà. Tại con Moon thôi.

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Tôi thấy lạnh xương sống nhưng rất tò mò:

- Và sau đó.

Hà đáp:

- Cứ đến tối, chị lại rùng mình. Chị thấy thân mình mọc lông tua tủa. Miệng chị dài ra. Hai tay bỗng chổng xuống đất và chị nói thì chẳng ai nghe thấy gì, ngoài tiếng sữa.

Tôi nhìn đồng hồ. Lạy Chúa! Bảy giờ đúng! Tôi chưa kịp định thần để nhìn Hà hóa chó thế nào thì bắp chân tôi đã đau nhói lên. Hà đang ngoạm lấy bắp chân tôi và Hà kêu ăng ẳng. Quán lộn xộn, tôi chưa kịp nhìn thấy Hà mọc lông và mõm dài ra thế nào. Tôi bị đẩy theo dòng người. Và khi tôi quay trở lại thì Hà đã đi đâu mất. Lúc ra đến cửa, Lân chủ quán bảo tôi:

- Trả tiền đi. Một cốc cam vắt sữa và một cốc cà phê đen.

Chuyện bình thường

Phan Nam Anh người Hải Phòng, lên Hà Nội để thi đại học. Phan thuê ở một ngôi nhà còn mới lắm, ở rìa thành phố, đoạn Nghĩa Đô - Từ Liêm. Giá thuê rẻ đến không ngờ. Lấy làm lạ lắm, song việc học còn bận bịu nên chuyện trôi qua nhẹ bấc.

Nhà Phan trọ là nhà cấp bốn, vôi còn đậm tường, gỗ còn thơm cột. Mái ngói, đèn néon, điện nước vô tư. Phan lấy thế làm hài lòng, ngày đêm dùi mài, những mong sớm có ngày tên mình trúng tuyển. Phan thi Đại học Sân khấu Điện ảnh. Ngày đêm dượt kịch. Đã chục kịch bản mà chưa cái nào Phan ưng ý cả. Có những đêm thức trắng, chong đèn viết lách rồi diễn tập. Đêm. Phan hay thấy cái bóng của mình bị chạm vào cái bóng của sợi dây thông lọng, tựa hồ như bị treo cổ vậy. Cảm thấy sợ hãi. Nhìn ra phía sau, lại chẳng thấy sợi dây nào

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

cả, càng lấy làm lạ lùng lắm. Bèn đem hỏi ông chủ cho thuê nhà họ Phạm tên Thanh. Phạm ông cười mà rằng: "Chắc cậu học nhiều, sinh ảo giác vậy thôi". Phan cũng đồ vậy nên bỏ, chẳng để ý tới nữa.

Trước hôm thi tiểu phẩm, Phan cứ lo cuống cuống lên, thao thức nghĩ thầm, có vẻ như buồn phiền lắm. Hơn chục cái kịch bản, tưởng như sáo quá. Đêm ấy, bỗng có người tới. Phan thấy lạ định không tiếp nhưng nhìn kỹ lại, chẳng cảm lòng dặt. Người đó là một cô gái tóc xõa chấm hông, áo pull quần jeans, cân đối và dễ thương. Phan sững người mất một lúc rồi hỏi:

- Cô cần tìm ai?

Cô gái đáp:

- Tìm anh.

Phan lấy làm lạ. Cô gái tiếp:

- Anh tên là Phan Nam Anh phải không? Quê ở Hải Phòng lên đây, định thi khoa diễn viên Đại học Sân khấu Điện ảnh?

Phan càng lạ lùng hơn nữa và đồ rằng cô gái này ít nhiều có quen ai đó bạn Phan. Nhưng không, cô gái nói:

- Em bỏ nhà đi. Không lẽ lại ngủ nơi đầu đường xó chợ? Vì sao em biết anh ư? Cái đó sau này

anh sẽ biết, còn bây giờ, sao chưa mời em vào nhà?

Phan luống cuống nghĩ nhanh: "Mình chẳng có gì mà phải sợ cô gái này cả. Tiền bạc trong túi cũng chỉ còn trên dưới một trăm, chẳng bõ để cô ta lấy". Phan mở rộng cửa, kéo ghế mời ngồi, rót nước mời uống. Chuyện trò có vẻ tâm đắc.

Qua mười hai giờ đêm, Phan bảo:

- Thôi, đi ngủ. Cô nằm trên giường, tôi trải chiếu dưới này cũng được.

Lúc mắc màn, Phan thở dài:

- Mai thi rồi mà nay vẫn chưa tìm ưng được cái kịch bản nào để diễn tiểu phẩm cả.

Cô gái cả cười để lộ cái lúm đồng tiền bên gò má trái:

- Đừng lo!

Và suốt đêm ấy, cô gái hướng dẫn Phan đóng một vở diễn.

Sáng sau, Phan lục tục chuẩn bị đi thi, cô gái đeo cho Phan một sợi dây bạc có chữ CHỦ NHẬT trên mặt. Cô gái nói:

- Để có vận tốt. Thi xong đem về trả em.

Phan yên tâm đi thi. Một ít nhiều sáng khoái. Cô gái ở lại trong căn nhà. Phan bắt xe ôm vào khu Văn công Mai Dịch để thi. Lúc ấy, trời còn tờ mờ

MỘT CUỘC CHIẾN DỪ DỘI

sáng.

Trường Sân khấu Điện ảnh không xếp số báo danh theo vần nên Phan phải đợi đến xế trưa mới tới lượt. Số báo danh của Phan là 24397. Phan diễn tiểu phẩm học đêm qua. Một câu chuyện kể về sự bỏ nhà ra đi của đứa con sau cuộc xích mích với người bố dượng. Kết thúc, các vị giám khảo lắc đầu riêng có một vị chồm lên. Phan nhận ra đó là đạo diễn Giang Huế khá nổi tiếng:

- Xin hỏi, cậu có quen ai tên Tuệ Thảo không?

Phan nhúm mày suy nghĩ. Và lắc đầu. Đạo diễn Giang Huế ngả ngồi xuống ghế. Khuôn mặt ông tái nhợt. Rồi bỗng ông lại:

- Thế cái tiểu phẩm cậu vừa diễn ở đâu ra đấy?

Phan nói:

- Có một người con gái đã dạy em.

Đạo diễn Giang Huế lại chồm người lên:

- Có phải ở má trái, khi cười hiện lên lúm đồng tiền rất sâu, tóc dài chấm hông, chừng 17 - 18 tuổi.

Phan cố nhớ lại. Phan gật đầu:

- Dạ! Quả đúng vậy ạ. Chẳng hay đó là...

Đạo diễn Giang Huế gật đầu lẩm bẩm:

- Tuệ Thảo đấy! "Chủ Nhật" đấy!

Phan ngạc nhiên:

- Chủ Nhật?

Đạo diễn Giang Huế nói:

- Cô ấy có cái tên ở nhà là Chủ Nhật.

Phan cầm chiếc dây chuyền trên cổ. Song, chưa kịp nói thì đạo diễn Giang Huế đã thắng thốt:

- Phải rồi! Đúng cái dây chuyền này rồi. Cậu... cậu đưa tôi tới ngay nơi Chủ... à không, Tuệ Thảo ở đi!

Đạo diễn Giang Huế cùng Phan về nơi thuê nhà.

Không thấy Tuệ Thảo đâu, Phan đoán:

- Chắc Tuệ Thảo đi đâu thôi. Thấy ngồi chờ.

Đạo diễn Giang Huế gật đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Và đạo diễn Giang Huế kể cho Phan nghe chuyện gia đình ông.

Chiều tối rồi mà vẫn chẳng thấy Tuệ Thảo đâu,

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Phan bảo:

- Thôi, để em ra hỏi bác cho thuê nhà.

Phan đi ra. Đạo diễn Giang Huế cũng đi theo. Ông chủ nhà đang trầm ngâm nhìn chiều đi. Phan lên tiếng:

- Ông có thấy cô gái nào hôm nay từ trong phòng cháu đi ra không?

Đạo diễn Giang Huế vồn vã:

- Đấy là con gái tôi đấy! Tuệ Thảo. Cao chừng 1m 60...

Chỉ cần nghe hai chữ Tuệ Thảo và nhìn thấy chiếc dây chuyền bạc trên tay đạo diễn Giang Huế, ông chủ nhà đã ú ớ:

- Đến phiên cậu rồi sao? Thôi được rồi, nếu cậu không muốn thuê nữa thì tôi xin bồi hoàn lại một nửa tiền.

Phan lấy làm ngạc nhiên lắm. Đạo diễn Giang Huế còn vẻ ngạc nhiên hơn. Phạm ọng tiếp:

- Cái hôm cậu thấy cái bóng dây thông lọng là thật đấy, không phải ảo giác đâu. Đã bảy người trước như cậu rồi. Bị cô đùa cợt. Cô treo cổ tự tử ở đấy và vong cứ luẩn quẩn đùa bốn bao nhiêu người.

Rồi ông Phạm lập cập vào nhà, rút nén hương, châm, cắm lên bát. Trên cái bát hương là tấm ảnh

cô gái. Ông Phạm sững người với tay mang ảnh xuống hỏi Phan. Tấm ảnh Tuệ Thảo.

- Cậu nhìn giùm tôi xem còn cái dây chuyền bạc trên cổ không?

Phan run rẩy lắc đầu. Phạm ông thở thốt:

- Mới hôm qua tôi thắp hương vẫn thấy còn dây chuyền bạc kia mà.

Rồi ông khấn:

- Cô sống khôn chết thiêng đừng quấy rầy cái thân già này nữa.

Khi ông quay ra thì thấy đạo diễn Giang Huế ôm đầu, vai rung lên bần bật. Còn Phan? Ông Phạm thấy có vũng nước dưới chân cậu.

Ông Phạm chép miệng:

- Đùa trúng kẻ yếu bóng vía rồi, cô Thảo ơi!

Đâu đây văng vẳng tiếng cười trong leo lẻo.

Chiếc xe khôn nạn

Vũ Tuấn Anh, người Mộc Châu - Sơn La, về Hà Nội từ năm mười lăm tuổi. Y được gia đình mua cho một ngôi nhà trong đê Thanh Lương và một chiếc TQM màu trắng. Năm mười bảy tuổi, y quen Lê Hoàng, Ngô Tuấn, Cảnh Vinh, Hoàng Hoa, lập thành băng NGŨ ĐẠI ĐẦU LÂU chuyên quây phá, đua xe. Đến năm mười chín tuổi, y và tay chân đã lừng danh nức tiếng. Giới trẻ Hà Nội nói chung và trường CVA nói riêng đều biết y cũng như cạ cứng của y. Chiếc TQM trắng là niềm kiêu hãnh của y. Y thường tự phong mình là Quan Vũ, còn chiếc TQM là ngựa xích thố truy phong. Dân chơi Hà Nội phong y là "ông hoàng đường phố" với những cú bốc đầu băng qua đồng lửa, bó vĩa tốc độ 60 km/giờ thành góc 90 độ hay đi với tốc độ 100 km/giờ qua giữa hai chiếc xe tải loại lớn cách nhau chưa đầy... một mét. Y cưng chiếc TQM của mình còn

hơn cả đối với Lê Hương - bồ của y.

Hai mươi tuổi, một lần, uống rượu trên tầng 18 khách sạn Hà Nội Daewoo về, trên đường cao tốc Thăng Long - Nội Bài, y gây ra tai nạn.

Một bà già chừng sáu, bảy mươi tuổi đang đi sang đường. Vũ nửa tỉnh nửa say, không làm chủ được tốc độ. Bà lão văng ra lề đường, chỗ đường phân giới. Y tỉnh. Giữ chặt tay lái. Đường lúc đó vắng. Y định dừng xe xem bà lão có sao không. Nhưng từ phía xa, một ánh đèn pha xe ô tô chiếu tới. Y hoảng hốt, rú ga lao vọt đi. Đồng hồ công tơ mét chỉ 140 km/giờ.

Đêm ấy y không tài nào ngủ được.

Sáng. Vũ chạy ngay ra sạp báo gần nhà. Một tờ Hà Nội Mới. Ngẫu nhiên đọc mục *An ninh trật tự*. Y căng thẳng tột độ. Liên tục giật mình thon thót với những "đường cao tốc Thăng Long - Nội Bài"; "TZM", "một bà lão". Nhưng tuyệt nhiên chẳng có mẩu tin nào dành cho y cả. Vũ thở phào một cái. Tuy nhiên, y còn phải mất một tuần nữa, để đọc báo.

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Y từ chối cuộc diễn đêm với Lê Hoàng và Ngô Tuấn. Y cũng chẳng thiết tới quán Metal cùng Cảnh Vinh và Hoàng Hoa. Bỏ mặc Lê Hương - bồ của y - giận dỗi khi y từ chối đèo tới phố Hàng Bồ ăn mực đêm. Y tắt đèn ngồi trong góc nhà và hút thuốc, điều liên tiếp điều.

Đến tầm mười giờ khuya, y dắt chiếc TZM ra cửa. Bỗng y nhận ra, ở đầu mũi xe, một vết máu loang dài. Y hoảng hốt. Dắt xe vào trong, dùng khăn ẩm kỳ cọ. Kinh dị thay, vết máu không hết. Y lấy cồn. Cũng chẳng được. Dù rất xót xe, y cũng buộc lòng phải dùng dao lam để cạo. Nhưng y lạnh xương sống khi sơn bong ra rồi, vết máu vẫn còn. Y lồng lộn điên cuồng. Vết máu loang dài tựa như một dáng người. Phải! Giống dáng của bà lão. Còng còng và run rẩy. Y ôm mặt khóc nức lên. Y vò đầu bứt tai. Y chửi đổng. Phải! Đề can, chỉ có đề can mới có thể. Y chạy ra hàng đề can Thái Lan trên phố Cầu Gỗ. Mua 100.000 đồng đề can. Y mang về. Ngấu ngiến dán. Đến bảy lớp chồng lên nhau.

Đêm ấy, y ngủ được một chút.

Y đèo Lê Hương. Chiếc TZM chạy với tốc độ

20 km/giờ. Chầm chậm trên đường Thanh Niên, Phan Đình Phùng, Hoàng Diệu, Nguyễn Thái Học... Y chẳng mở lời, mặc Lê Hương lí lắc nói với y đủ thứ chuyện, kể với y những điều mà ngày thường y rất thích nghe. Nhưng giờ thì y mặc Hương chỉ những ô cửa của trường Phân viện Báo chí, y chẳng nói gì và rẽ trái định xuyên qua con đường mới sang Thanh Xuân. Nhưng xe lại rẽ phải. Y chợt thót mình khi nhận ra rẽ phải là đường cao tốc Thăng Long - Nội Bài. Y rú ga, quay đầu xe nhưng không sao quay nổi. Chiếc xe lao vọt đi. Y hoảng loạn. Đi qua Trường Đại học Sư phạm Ngoại ngữ, tới đúng nơi hôm 13 y gây tai nạn thì chiếc xe chết máy. Y găm lên:

- Tại sao?

Mặt Lê Hương ngơ ngác. Y bỗng há hốc mồm khi thấy cái xác bà lão vẫn nằm ở lề đường, chỗ đường phân luồng. Đường đêm vắng. Y gào lên:

- Giúp anh kéo cái cửa nợ kia vào bụi cây ven đường. Nhanh lên!

Lê Hương mặt biến sắc nhìn y. Y gào lên lần thứ hai:

- Nhanh lên! Mà có nghe tao nói gì không? Mau! Kéo cái cửa nợ đó đi chỗ khác. Không việc gì mà phải sợ như thế cả.

Lê Hương ôm chặt lấy y:

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ ĐỘI

- Anh Tuấn Anh! Anh làm sao vậy? Làm gì có cái...

Vũ trợn trừng mắt. Đôi con ngươi như muốn trời cả ra. Y ngắt lời:

- Cấm mồm! Hãy giúp tao ngay và cấm hé môi nói với ai những gì mày thấy, không tao sẽ giết mày.

Lê Hương hoảng loạn. Thị chẳng biết phải làm gì. Thị bỏ chạy. Vũ lăm bắm:

- Đồ đàn bà bẩn thỉu!

Và y tới. Hùng hục lôi cái xác hất vào bụi hoa găng bên lề bên kia đường. Xong xuôi, y phúi tay và phi xe đi mất, quên rằng Lê Hương, bồ của y đang ở đâu giờ này.

Y vung tay đâm về mồm Ngô Tuấn khi y thấy hần lấy tay bóc đề can dán trên mũi xe của y.

Náo loạn cả sân tập thể dục thể hình. Cảnh Vinh hét:

- Anh em tương tàn nhau thế sao? Chỉ vì một cái đề can...

Vũ bực tức. Y leo lên xe và bỏ đi trước sự

ngơ ngác khó hiểu của Lê Hoàng, Cảnh Vinh, Ngô Tuấn và Hoàng Hoa...

Lê Hương khóc lóc với Ngô Tuấn:

- Anh Tuấn Anh có vấn đề, anh Tuấn ạ! Em chẳng thể yêu y tiếp.

Ngô Tuấn gật đầu.

- Phải! Nó đâm anh vều cả môi lên đây này. Chỉ vì cái đề can che vết cạo sơn xe.

Lê Hương ngả vào tay Ngô Tuấn:

- Sao anh không dạy cho y một bài học. Cái loại người rừng như y, đâu đáng là chiến hữu của anh? Y lại mắc cả chứng bệnh hoang tưởng nữa. Để chừng một ngày, y tưởng cái đầu của anh là trái dưa hấu, y dễ bỏ ra xem trong đó có cái gì không đấy!

Băng NGŨ ĐẠI ĐẦU LÂU tan rã. Lũ học trò lớp 10, lớp 11 không còn lo bị "xin đều" nữa. Đường phố bớt đi tiếng rú của năm chiếc xe cùng một lúc.

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Lại nói đến Vũ. Y lang thang một mình trên đường phố Hà Nội. Đã gần một tuần rồi, y đọc báo. Vẫn chưa thấy báo nào nhắc đến bà lão cả. Y càng nơm nớp hơn. Xe đi tốc độ 25 km/giờ. Bỗng, y nhận ra, mình lại lọt vào đường cao tốc Thăng Long - Nội Bài. Y muốn quay xe nhưng không được. Tắt máy cũng không xong.

Y lẩm bẩm:

- Không thể thế được!

Chiếc xe bỗng khựng lại. Y kinh hoàng. Xác bà lão lại lăn ra lề đường, nơi có ranh giới phân luồng. Y hoảng loạn. Chiếc xe đổ chổng kèn. Y mặc. Y lao bổ ra kéo cái xác ném vào trong bụi găng lần nữa. Y vác viên đá tảng cỡ ba chục ký, đặt lên ngực bà lão. Y xoa hai tay vào nhau, chắc mẩm xác bà lão chẳng thể nào lăn ra được nữa.

Y lại lao đi.

Bây giờ thì Vũ hoảng loạn thật sự. Chiếc TQM lại đưa y tới đúng nơi y gây án. Xác bà lão lại vẫn nằm ở lề đường phân luồng. Y giờ không còn biết đến trời đất gì cả. Y dắt xe bỏ chạy. Y chạy như ma đuổi. Y khiến chiếc xe Benz phanh dúi phanh dúi. Gã lái xe thò cái mặt lưới cà ra:

- Đồ con lợn! Muốn chết à?

Y mặc. Y leo lên xe. Đạp cần khởi động. Tiếng máy nổ giòn. Cái gì? Ôi chao, có tiếng động lạ lẫn cùng tiếng máy. Vũ thêm ga, tiếng động rõ hơn. Hình ảnh bà lão nằm ở rìa phân luồng. Trong tiếng máy, trời ơi, là tiếng rên rỉ ai oán. Rõ đến độ y cảm nhận được như có chiếc khoan máy xoay vào tai. Lên tận óc. Buốt quá! Vũ giảm ga. Tiếng ai oán rên rỉ vẫn vang. Y lồng lên. Y ngắt máy. Y chạy vòng quanh xe. Y muốn gào lên nhưng cổ họng cứng ngắt. Y muốn vút xe. Nhưng trong y còn tình yêu mãnh liệt với chiếc xe của mình. Y đành dắt xe. Chiếc xe công kênh. Y lách thếch. Khuôn mặt rúm ró. Hai bên thái dương nổi gân xanh và giập liên hồi. Y đi. Cầm đầu mà đi. Y không còn nhớ nổi mình đang đi nữa. Rồi mệt. Rồi mỏi. Hai chân của y như bị đôi tay ai đó nắm chặt, giữ rịt lại. Tay y tê cứng. Tim đập loạn xạ. Y gặt chân chống, tay cuống cuống tìm bao thuốc. Y châm lửa. Y bập môi vào. Rít đến teo cả đốt. Tay y run lên. Đốt thuốc nhả nhúm. Đốt thuốc bỏng giã. Phù hết môi. Bỏng. Rát. Xót. Mặc! Y châm thêm điếu nữa. Hút. Bỗng:

- Hổng xe à?

Y giật thót mình. Tựa như y bị cầm chân lắng xuống vực thăm vầy. Y sống người. Cánh

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

công mở. Ánh đèn hắt ra. Một người cảnh sát cao lớn án ngữ trước cửa. Y ngược mắt nhìn. Chiếc biển đỏ, chữ vàng. "Trụ sở công an phường...". Y cứng lưỡi. Mặt y sạm lại. Người cảnh sát nói:

- Mang xe vào đây tôi sửa cho. Đêm rồi. Gần đây chẳng còn cửa hàng sửa xe nào đâu.

Y không sao kìm được mình. Y làm như một con rối. Dắt xe vào. Người cảnh sát nói:

- Trước đây, tôi cũng từng làm nghề sửa xe.

Y im lặng. Y muốn nói một điều gì đó nhưng không nói được. Người cảnh sát rót cho y chén nước. Y cầm. Và hoảng hốt ném chén. Trong chén, vụn trà hình một bà lão. Người cảnh sát bảo.

- Ô không sao, nóng quá phải không?

Y gục gặc đầu. Người cảnh sát rót cho y cốc khác. Y không dám nhìn. Y đưa mắt ra chỗ khác. Mắt y chạm phải chiếc cùm chân bằng sắt dài theo chiếc ghế. Y lạnh thót sống lưng. Bỗng y nghe tiếng xe y nổ máy. Y thấy người cảnh sát đang vắn ga. Y chồm lên. Rồi đổ rũ xuống. Y hôn hển:

- Em xin nhận tội. Tối thứ sáu, ngày 13 vừa qua, em đã gây tai nạn ở địa phận phường này.

Y nói xong. Tiếng xe của y không còn tiếng rên rỉ nào xen vào nữa.

Hôm đó là ngày 20. Vừa chẵn một tuần y gây tai nạn. Hôm sau, ở mục *An ninh trật tự* của báo *Hà Nội Mới* người ta đọc được mấy dòng:

"*Vũ Tuấn Anh 20 tuổi lái xe TQM quệt làm bị thương một bà cụ 69 tuổi trên đường cao tốc Thăng Long - Nội Bài. Sau một tuần, y đã ra đầu thú. Bà cụ đã ra viện trước đó 6 ngày, không việc gì cả...*".

Hà Nội, 5-1998

Người văn chương

Sau ba cái truyện ngắn của tôi đăng trên báo *Hoa học trò*, tôi nhận được một mẫu giấy để trong chiếc phong bì tự gấp nhem nhuốc và có dán một con tem tẩy. Mở ra, tôi đọc thấy lời hẹn gặp tại quán T.L. Đang rảnh, tôi đi ngay.

Chẳng giấu gì các bạn, quả thực, tôi đã cạn vốn truyện. Gửi đi năm truyện thì bị loại mất hai. Chỉ còn ba truyện mà các bạn đã đọc trong các số trước. Giờ thì tôi đang sửa lại hai truyện đã bị loại, hy vọng sớm trình làng. Hôm nay, đi gặp người lạ mặt kia, có lẽ tôi cũng sẽ có một điều gì để viết. Bởi trong thư, người ấy bảo: "Tôi có một câu chuyện, nhất định cậu nghe xong sẽ viết được".

Đón tôi, người lạ mặt tự giới thiệu:

- Tôi là sinh viên trường đại học A, họ Dương, tên Hào Anh.

Dương cao chừng mét rưỡi, tóc cắt ngắn kiểu đầu đinh. Mắt sáng. Mũi tẹt. Miệng như con gái. Dương kéo ghế mời tôi ngồi và vào chuyện luôn. Dương kể: Dương người Thái Nguyên, lên Hà Nội được gần năm nay. Dương sống với người bác ở phố Đặng Tất. Dương làm thơ khá hay, thường được một tờ báo địa phương ca ngợi là nhà thơ trẻ. Dương rất tự hào. Dương hay tha thẩn ở công viên Lenin, Bách Thảo, đập trên lá vàng khô và ngâm những bài thơ ngơ ngác, nai tơ. Dương cố quên đi rằng ở Hà Nội, người ta không còn ai trọng thơ nữa. Dương nói với Vũ Quỳnh Anh, một người bạn của Dương rằng: "Thơ là cứu cánh của đời Dương mỗi. Không có thơ, Dương mỗi thà làm ma". Và Dương cắm đầu vào làm thơ. Ăn cùng thơ. Ngủ cùng thơ. Thậm chí ngay cả trong WC, Dương cũng... làm thơ.

Một ngày, Dương đọc trên báo thấy những bài thơ được giải Nobel. Dương giậm chân giậm tay cho rằng thơ đó còn xa mới bám được thơ Dương, vậy mà... Chính từ ngày đó, Dương làm thơ hăng hơn. Dương đòi cha mẹ làm riêng cho một ngôi nhà để Dương ở, để Dương làm thơ. Đến nay, Dương nói Dương đã làm được 6.000 bài thơ.

Dương đang dự định bán nhà để in thơ của

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

mình.

Âu đó cũng là một tài năng vượt khó. Dương kể: đêm đến, Dương thường mơ mình là kiếp sau của thi hào Vũ Minh Nhật, một thi hào nổi tiếng thời Đinh - Lý. Dương thích lắm. Dương kể: thi hào Vũ Minh Nhật là một thi hào vĩ đại.

Tôi ngỏ lời với Dương rằng tôi chúa ghét thơ. Dù đọc rất kỹ báo *Hoa Học Trò* nhưng chẳng bao giờ tôi ngó ngang đến thơ cả. Đơn giản chỉ vì tôi không cảm được thơ. Do đó, thật tôi chẳng biết thi hào Vũ Minh Nhật là con cóc khô nào cả đâu. Dương giận, song Dương lại tiếp tục thì thào.

Lẽ ra, sự nghiệp thi ca của Dương sẽ phát dương quang đại, sẽ thừa sức giật giải Nobel, sẽ... sẽ... Song, Dương đang gặp rắc rối. Số là Dương nhận ra, có một người con gái đang theo đuổi Dương, cứ đứng nhìn Dương mà chẳng nói năng gì. Cô ta...

Tôi bắt đầu hồi hộp và nói cho Dương biết rằng đây mới gọi là cái mà tôi muốn nghe. Dương liếm môi và hạ giọng.

Cô ta đã theo Dương gần cả tháng nay rồi. Thực tình, lòng Dương cũng có ít nhiều cảm mến.

Nhưng không lẽ Dương lại đi yêu một con ma?

- Một con ma? - Tôi hỏi lại.

- Phải! - Dương đáp! Cô ấy chết rất trẻ. Từ những năm 30 kia. Cô là tiểu thư lá ngọc cành vàng đoan trang thùy mị, liễu yếu đào tơ. Cô yêu tôi như cô yêu thơ vậy.

- Sao cậu lại biết cô ấy là một con ma? - Tôi rút sổ tay ra...

- Dĩ nhiên là biết bởi chỉ có ma mới ra vào phòng tôi khi tôi khóa cửa rồi - Dương nói.

- Không biết cậu có thể bố trí cho tôi một buổi để diện kiến con ma ấy chẳng? - Tôi tò mò.

Dương ngẫm nghĩ một hồi rồi gật đầu.

Ngôi nhà của Dương nằm ở cuối một con phố nhỏ. Trước cửa là một gốc xà cừ hai người ôm không xuể. Cánh cửa màu xanh. Gian nhà mười mét vuông với một chiếc đệm, một cái bàn, một cái ghế và một cái kệ sách. Tôi đếm được trên cái kệ ấy là tám chồng vở học sinh, mỗi chồng mười hai cuốn. Dương nói:

- Thơ của tôi đấy!

Tôi hắt xì hơi một cái rồi lùi lại. Dương nhìn đồng hồ và bảo 30 phút nữa, con ma sẽ đến. Tôi

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

run run hồi hộp...

Trời tối hẳn. Từ chiếc cửa xanh, một cái bóng len lén đi vào. Tôi run run thót mình. Hít một hơi thật sâu và nhìn kỹ, thì ra đó chỉ là một con mèo. Dương vẫn cúi cúi viết thơ. Tôi thở phào. Quanh quẩn quẩn quanh. Không gian như đặc quánh lại, chỉ có tiếng bút gãi sồn sột lên giấy.

Bỗng Dương đá nhẹ vào chân tôi, thì thào:

- Nó đến kìa!

Tôi bỗng thấy lạnh cả xương sống, khẽ lia mắt nhìn khắp phòng. Từ Dương đến kệ sách, qua cái bàn, qua cái ghế, qua chiếc đệm, qua chiếc cửa xanh và lại về đúng phía Dương. Không thấy. Tôi ngơ ngác mắt lên trần. Chỉ thấy một con bướm rất lớn. Một con bướm bướm màu cà phê cháy. Tôi khẽ nói:

- Đây là nó?

Dương gật đầu, nói rất khẽ. Tôi căng mắt nhìn con bướm bướm. Chẳng thấy gì khác hơn so với các con bướm bướm khác. Tôi lại nói:

- Sao cậu chắc nó là ma? Mà lại là ma nữ nữa?

Dương hỏn hển:

- Nó nói.

Tôi ngạc nhiên:

- Nó biết nói?

Dương gật đầu:

- Phải, nó biết nói.

Tôi xán đến gần Dương hơn:

- Làm thế nào để bây giờ nó nói?

Dương bảo:

- Đọc thơ của tôi lên, nó sẽ bình thơ của tôi.

Tôi sốt sắng:

- Đâu? Cậu đưa thơ của cậu đây, để tôi thử đọc to lên xem nào.

Dương đưa tôi một cuốn vở. Trời ạ! Cái gì thế này? Một cuốn vở dày đặc chữ. Không! Đó là một cái gì đó giống chữ Thái Lan mà chắc chắn cũng chẳng phải là chữ Thái. Nó cứ loằng ngoằng. Có cả dấu sắc huyền hỏi ngã nữa. Tôi bảo Dương:

- Chữ gì vậy?

- Chữ của quốc gia Fu-Ga-Ca ấy mà!

Tôi tròn xoe mắt:

- Fu-Ga-Ca? Nó nằm ở châu nào vậy?

Dương:

- Châu gì đó.

Tôi càng ngạc nhiên tột:

- Cậu đọc thử đi.

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Dương lắc đầu:

- Ngoài đại thi hào Vũ Minh Nhật ra, chẳng ai đọc được cả.

Tôi ngờ ngờ:

- Thế sao cậu lại chắc chắn đó chữ của quốc gia Fu-Ga-Ca?

Dương:

- Bạn tôi bảo thế?

Tôi:

- Thế chắc bạn cậu biết đọc? - Dương gắt:

- Đã bảo rồi mà! Ngoài đại thi hào Vũ Minh Nhật ra, chẳng ai đọc được đâu.

Rồi Dương trờng giọng:

- Đây! Nó nói kìa! Nó nói...

Tôi nhìn con bướm bướm rồi vắt chân lên cổ bỏ chạy, mặc Dương gọi với theo. Lạy chúa, thất bại quá! Thất bại rồi! Dương bị văn chương tâm bệnh, tiếng Pháp gọi là *Littérature psychopathologique*". Căn bệnh mà Nguyễn Ngu Í (1921 - 1979), một cây bút trụ cột của tạp chí Bách Khoa và nhiều tờ báo ở Sài Gòn ngày trước mắc phải.

Hà Nội 5 - 1998

Ký túc xá trường Sân khấu - Điện ảnh

Phòng 411 nằm trên tầng 4 ký túc xá trường đại học Sân khấu Điện ảnh. Ngày Dương tới ở, bạn bè bảo không nên vì phòng đó có nhiều điều bí ẩn khó hiểu. Dương chỉ cười, coi là đùa cợt và cứ dọn đồ lên đó ở.

Triệu Thị Mai Dương - tên đầy đủ khá dài dòng nên bạn bè chỉ gọi là Dương - người Nghệ An, sinh viên khoa Biên kịch, trường đại học Sân khấu Điện ảnh. Dương tính thẳng và hay bốc đồng song tự trung chơi được.

Phòng 411 là phòng duy nhất của tầng 4 có người ở. Mai Dương là người duy nhất đó nên cũng hơi chợn. Mặc. Cô nghĩ, ma chỉ dám đùa kẻ yếu bóng vía, chứ Dương thì... quỷ ma cũng phải sợ. Và cô bật cười...

Đêm đầu tiên trôi qua chẳng có gì lạ cả. Dương

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

càng vững tin hơn. Hôm sau, lên lớp, Dương bảo bạn bè:

- Làm quái gì có ma.

Bạn bè bảo:

- Chưa đến lúc.

"Chưa đến lúc"? Dương là lớp phó, cái gì cũng phải làm ngay. Dương ghét nhất ai nói "chưa đến lúc" hay "để mai". Việc Lâm và Phan, hai đứa lớp Quay phim không chịu dọn cái bát hương để trong lớp đi đã khiến Dương phát bực. Dương bảo Quách, bạn Dương, hai đứa đi cất bát hương vào phòng đạo cụ. Quách le lưỡi kêu "Ghê lắm!". Dương nói:

- Đây là bát hương giả dùng để bọn lớp Diễn viên học mà thôi.

Cuối cùng thì cũng chỉ mình Dương mang. Càng nghĩ, cô càng bực Lâm và Phan.

Chiều ấy, họp chi đoàn, Dương gay gắt phê Lâm và Phan thiếu tinh thần trách nhiệm. Lâm và Phan đỏ mặt tía tai. Dương mặc. Cứ nói. Lớp chứ có phải cái chợ đâu. Mà cái chợ thì cũng phải có quy củ kia mà.

Đêm. Dương vừa viết xong cái kịch bản mới

dựa theo truyện ngắn "Chiếc bình đựng ký ức". Mười hai giờ mới đi ngủ.

Được một lúc thì nghe có tiếng gõ cửa. Dương bật dậy hỏi "ai?". Chẳng nghe tiếng trả lời. Chỉ có tiếng gõ cửa dồn dập hơn. Dương ra mở cửa. Suýt chút nữa thì Dương xỉu khi thấy bát hương nghi ngút đặt ngoài hành lang và chiếc khăn xô vắt vẻo. Dương đóng sập cửa vào, tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Ngồi định thần một chút, Dương nghĩ đến Lâm và Phan. Dương mở cửa. Bát hương và cái khăn xô biến mất, chỉ có một cô gái đứng ở hành lang. Cô gái nhoẻn miệng cười với Dương. Hồ nghi, Dương bảo:

- Cô là ai?

Cô gái:

- Em là sinh viên khoa Diễn viên. Em ở phòng 410.

Dương:

- Cả tầng 4 làm gì có ai, ngoài tôi?

Cô gái:

- Đùa thôi, em không có nhà để ở, biết tầng 4 này không có ai nên em trốn lên đây ngủ tạm mỗi đêm.

Dương:

- À, ra là thế! Thôi, cô vào phòng tôi mà nằm.

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Đêm tối, ở ngoài đây có sương đây!

Cô gái:

- Ôi, có thật không chị?

Dương gạt đầu, mở rộng cửa. Cô gái vội vã bước vào. Dương quên khuấy cả chuyện bát hương và chiếc khăn xô.

Cô gái tên Trang, họ Đào, năm nay 18 tuổi, quê ở Mộc Châu, lên đây thi đại học Sân khấu - Điện ảnh, khoa Diễn viên, nhưng thiếu mất nửa điểm, giờ vẫn đang chờ xem có phúc tra được không. Cô gái ấy sở dĩ không có nhà để ở là bởi mất hết tiền. Cô bán nốt cái nhẫn đi, chỉ đủ tiền ăn hàng ngày, đêm vẫn cứ lên tầng 4 ký túc xá trường để ngủ trong những căn phòng trống. Đây là tất cả những gì cô gái tên Trang kể cho Dương nghe.

Dương đưa chiếc chăn chiên của mình cho Trang và hỏi:

- Trang có biết trên tầng 4 này có ma không? Bạn bè Dương bảo, đêm đêm, ở trên tầng 4 có một đứa con gái áo trắng xoa tóc chân đất đi lại.

- Em biết. Em còn nghe rằng con ma ấy hay giật chăn người và hay hát nữa.

- Thế Trang không sợ à?

- Không! Ma ấy là ma tốt. Nó vui tính lắm. Chị cũng không sợ sao?

- Không! Dương không tin là có ma!

- Có thật đấy chị ạ! Em nói chuyện với nó suốt.

- Thôi, đừng đùa thế chứ! Chị đâu phải con nít mà tin hả Trang.

- Ờ, em nói thật đấy!

Dương cười:

- Thôi, đi ngủ đi. Mai chị còn có tiết Cảm quang thầy Kim Sơn, ghê lắm. Vào muộn là thầy không cho vào lớp đâu.

- Cũng giống cô Thủy dạy môn Dụng phim thôi.

- Trang biết cô Thủy à?

- Biết chứ! Mai chị hỏi cô Thủy mà xem, xem cô còn nhớ em không.

Vừa lúc đó, lại nghe có tiếng gõ cửa. Dương bực mình đi ra. Cửa mở. Lâm và Phan đứng gãi đầu gãi tai:

- Xin lỗi bà nhé!

Dương bảo:

- Tôi thừa biết các ông đùa. Dọa tôi thà về dọa

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

đầu gối còn hơn.

Phan hênh hếch cười:

- Phải, bà không sợ. Nhưng bà làm ơn cho tụi tôi xin lại bát hương với chiếc khăn xô đi để tụi tôi còn trả phòng đạo cụ của khoa Diễn viên.

Dương bảo:

- Ai lấy! Tôi không giữ.

Lâm kỳ kèo:

- Thôi, kể như bọn tôi xin lỗi rồi. Bà trả để tụi tôi còn trả người ta chứ.

Dương bực:

- Đã bảo tôi không lấy mà!

Phan thở dài:

- Bà muốn tụi tôi phải đền thôi. Thôi Lâm, anh em mình đi đi. Con gái kinh lắm!

Dương bực bội:

- Tôi thề là tôi không lấy.

Lâm cũng nóng nảy:

- Bà không lấy thì ai lấy? Cả tầng 4 chỉ còn bà, chứ chẳng lẽ ma nó khuân đi à?

Dương sực nhớ đến Trang. Dương quay lại.

- Trang! Trang có lấy bát hương và cái khăn xô ở ngoài hành lang không?

Trang nhún vai:

- Không! Em đâu biết?

Lâm và Phan nhìn Dương.

- Bà lắm nhảm với ai thế?

Dương chỉ vào Trang:

- Với Trang.

Lâm ngó vào phòng:

- Làm gì có ai?

Phan bảo tiếp:

- Ở đây chỉ có tôi, Lâm và bà thôi.

Dương cầm tay Trang kéo ra:

- Đây! Trang đây này. Các ông mù hử?

Lâm và Phan hoang mang:

- Dương! Dương có bị sao không? Có phải bạn này tụi tôi đùa quá làm Dương hoảng loạn không?

Dương bực bội:

- Tôi...

Trang lên tiếng:

- Họ không nhìn thấy em đâu.

Dương sững người. Trang cúi đầu:

- Em là... ma.

Dương gào lên:

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

- Không!

Và Dương bỏ chạy...

Dương chuyển phòng khác. Đổ bệnh mất một tuần. Cô Thủy cũng lên thăm. Dương cầm tay cô, hỏi dồn dập:

- Cô ơi! Cô có biết ai tên là Đào Trang, quê ở Mộc Châu không?

Cô Thủy chau mày một lúc rồi à lên một tiếng.

- Có phải cái Trang hay đi cùng Lâm và Phan lớp Quay phim không? Cái Trang học lớp Diễn viên, bạn thân của Lâm và Phan đấy. Tụi nó hay quậy lắm. Vừa rồi, tụi nó quậy cái Hòa lớp Biên kịch 3 một trận kinh khủng.

- ...

Dương bống phì cười. Ở ngoài kia, Lâm và Phan đang lò dò đi vào, vẻ mặt rất ăn năn hối lỗi. Dương quay mặt vào tường...

Mai Dịch - Hà Nội, 9.1998

Truyện viết ở bệnh viện

Cái hành lang hun hút. Tôi đã mỏi tay lắm rồi. Giờ thì ao ước giá có ai đến đẩy xe cho tôi. Nhìn xung quanh, tĩnh chẳng bóng người, chỉ là một cái hành lang hun hút màu trắng ảo não và mùi đặc trưng của bệnh viện. Tôi muốn quay xe lại. Nhưng quay thế nào trong một cái hành lang bó hẹp, một bên là những khung cửa kính buồng rèm trắng, một bên là gờ tường. Trên gờ tường có những ô thông gió. Tôi cố gồng tay để đu người lên nhưng chẳng bao giờ nhìn được ô thông gió ấy. Bây giờ là buổi chiều. Buồn. Và lạnh. Tôi đang định đi lùi. Nhưng xe lăn mà đi lùi thì mệt lắm. Tôi bỗng giận mình tò mò khi đã đi vào hành lang này. Có lẽ là hành lang cụt. Bỗng, tôi nghe lạnh lạnh tiếng cười ở phía cuối hành lang. Tôi mừng quá. Bắc tay làm loa, tôi gọi:

- Có ai đấy không? Giúp tôi với!

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Tiếng cười bỗng im bật. Chừng ba phút sau, tôi gọi tiếp. Chẳng có ai đáp. Tôi bực. Tôi tiếp tục lăn bánh đi. Tôi quyết phải vào xem ai đã cười. Để mắng họ. Tôi không thể chấp nhận được những loại người thờ ơ trước tiếng cầu cứu của người khác.

Bỗng lại nghe tiếng guốc. Từ phía cuối hành lang, tiếng guốc tiến lại gần tôi. Một cô gái. Chừng 17 tuổi. Cô gái nhìn tôi rồi lặng lẽ tới sau xe. Cô đẩy xe cho tôi. Tôi bảo:

- Cảm ơn em!

Rồi hỏi:

- Em chắc không phải là bác sĩ ở đây.

Cô gái gật đầu.

Lại thêm một đứa trẻ bé xíu như trẻ sơ sinh. Tóc chưa có. Trần truông. Đứa bé chập chững chạy lại. Tôi ngạc nhiên. Đứa trẻ gọi:

- Mẹ ơi!

Tôi càng ngạc nhiên hơn nữa, ngửa mặt ra sau nhìn cô gái. Cô cũng nhìn tôi. Rồi bỏ tay ra, bảo:

- Con ra đây làm gì?

Tôi bảo:

- Chị (tôi đổi cách xưng hô) cho cháu ngồi lên xe tôi này.

Cô gái nhìn tôi rồi lắc đầu. Tôi hỏi:

- Tại sao không?

Cô gái không đáp. Cô đưa tay ra bế đứa trẻ rồi lại đẩy tôi đi tiếp. Tôi ái ngại:

- Chị năm nay bao nhiêu?

- 18 tuổi - Cô gái đáp.

Tôi ngạc nhiên. Vậy mà đã có đứa con biết đi rồi. Không lẽ cô ta mang thai từ năm... 15 tuổi? Lại hỏi:

- Cháu nó bao nhiêu tuổi hở... em? (tôi lại đổi cách xưng hô).

Cô gái mặt chẳng biến sắc.

- 8 tháng tuổi.

Tôi tròn xoe mắt.

- Mà nó đã biết đi.

Cô không đáp. Tôi đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Cô gái dừng trước một cánh cửa. Tôi ngược mắt lên nhìn, bỗng lạnh mình khi đọc được hai chữ NHÀ XÁC màu đỏ. Tôi quay lại thì chẳng thấy cô gái đâu nữa. Cả đứa trẻ sơ sinh. Tôi hoảng, muốn lui xe thì xe lại tiến. Cửa bị bật mở. Có khoảng năm sáu người nhẩy lên giường vội vã. Chỉ có cô gái và đứa trẻ sơ sinh là đứng yên. Cô gái đi qua từng giường lay mọi người dậy. Cô nói:

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

- Chị này không phải là bác sĩ đâu.

Trên những chiếc phản đá, mọi người ngồi dậy. Họ gật đầu chào tôi. Tôi chỉ muốn ngất xỉu vì có người không có mắt, có người không tay, không chân. Họ hỏi:

- Đừng sợ, cô bé! Chúng tôi đã hiến các cơ quan của mình cho bệnh viện rồi.

Tôi cảm thấy ấm lòng hơn. Cô gái chỉ vào mọi người và giới thiệu tên, tuổi, ngày mất, mất vì lý do gì. Đến cô, cô gái nói:

- Em tên là Tiểu Mi, học được gần hết năm thứ nhất tại chức đại học Ngoại ngữ. Bị đụng xe và mất hôm 4 tháng 6 vừa rồi. Cách đây vừa chẵn hai ngày. Em chết khi đang mang bầu được 8 tháng. Đó là hậu quả của những lần đi chơi đêm như... chị với hân.

Tôi tròn xoe mắt:

- Sao em biết tôi...?

Cô gái cười:

- Cuộc đua xe trên đường Ngọc Khánh hôm Noel, chị quên là chúng ta đã đối mặt sao?

Tôi nhăn mặt. Phải rồi. Nhưng cô gái thì tôi thật không nhớ. Cô gái bảo:

- Sao chị lại bị gãy chân?

Tôi nhìn xuống bàn chân bó bột rồi thở dài.

- Tối hai hôm trước...

Bỗng tôi giật mình, ngược nhìn cô gái. Cô mặt lạnh như đá, mắt nhìn tôi như vô hồn. Tôi lắp bắp:

- Không lẽ... Không lẽ...

Hôm ấy, người yêu tôi đeo tôi. Ở đoạn đường Thanh Xuân, người yêu tôi đã đánh võng cho chiếc xe phía sau lao thẳng lên vệ cỏ phân giới đường. Lạy chúa, lúc đó tôi đã chỉ biết phá lên cười và giục người yêu bỏ chạy. Chiếc xe kia đổ. Có một cô gái ngã. Người yêu tôi bảo: "Anh ghét nó!".

Tiểu Mi nói, giọng đều đều:

- Đó là lý do vì sao em mời chị vào đây.

Tôi hoảng loạn thật sự. Tôi quay cuồng. Tôi thấy ngạt thở. Và tôi nhẹ bồng. Tôi bước ra khỏi xe lăn. Ngoảnh lại, trên chiếc xe lăn, tôi thấy xác của tôi, khuôn mặt đang co rúm vì sợ hãi...

Catty

Trang yêu mèo từ bé. Có thể nói, với Trang, mèo còn đáng yêu hơn cả... Hằng - bạn Trang. Trang có thể cả ngày ngồi trò chuyện một chiều với con mèo lông trắng muốt của mình trong khi với Hằng - bạn thân hiện tại của Trang, Trang không thể làm được như vậy.

Trang đặt tên con mèo của mình là Catty.

Catty lông trắng muốt, mắt xanh lơ, mũi hồng hồng, trông rất đáng yêu. Trang thuê cả thợ mộc đóng hẳn một ngôi biệt thự một tầng bằng gỗ cho Catty ở. Ngôi biệt thự có tên là "House Catty" màu nâu bóng, cao đến mét rưỡi. Thậm chí, Trang có thể chui được vào đấy cùng mèo Catty.

Tuy nhiên, cha của Trang lại chẳng ưa mèo một chút nào. Ông luôn đe: "Nó mà phạm một lỗi nào là ba sẽ giết nó làm chả tiểu hổ ngay đấy!". Trang rất lo vì Trang biết cha cô chỉ nói một lần. Và

đã nói thì sẽ làm. Hơn thế nữa, ông lúc nào cũng thêm ăn chả tiểu hổ hơn là nhìn Trang ôm Catty trong lòng.

Catty có vẻ hiểu điều đó. Và không bao giờ nó dám phạm lỗi...

Song có một lần...

Trang như có linh tính vậy, đang học nhiếp ảnh với thầy Phát ở trường thì Trang sốt ruột. Cô xin phép thầy cho về sớm. Bỏ cả Hằng ở đó, Trang phóng xe về. Con đường từ Mai Dịch về Trung Tự dài là thế, Trang chỉ đi hết đúng có 15 phút.

Vừa về đến nhà, Trang tất tưởi chạy vụt vào biệt thự của Catty. Cô gọi lớn: "Catty! Catty!".

Nếu là ngày thường thì chắc chắn sẽ có một cái mũi hồng hồng nhô ra và một cục bông trắng muốt sẽ xuất hiện. Nhưng lần này thì không. Trang òa khóc. Linh cảm cho thấy Catty có vấn đề. Trang lao sang phòng cha:

- Ba! Catty của con...

Cha Trang đang ngồi đọc báo. Thấy Trang, ông bảo:

- Ở dưới bếp.

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Trang lao xuống bếp.

Trước mắt Trang là Catty. Catty đã trụi hết lông. Đôi mắt xanh lơ của nó bây giờ trắng đục. Hàm răng trố ra, sin sít và trắng ớn. Catty bị treo trên đòn ngang trong bếp. Ở dưới là một... nổi nước sôi. Trang rú lên và... ngất xỉu.

- Tại sao, ba?

Vừa tỉnh dậy, Trang đã hỏi. Cha của cô nhún vai:

- Nó ị bậy!

Trang kêu lên:

- Không thể, Catty biết ba ghét nó nên nó không bao giờ bậy bạ.

Cha của Trang:

- Không dài dòng! Nó đã phạm lỗi. Và ba làm như tất cả những gì ba đã nói.

Rồi ông bỏ ra ngoài. Còn mình Trang, cô ôm gối và khóc. Cô đau khổ lắm. Catty! Catty ơi!

Cha của Trang gọi:

- Trang! Ra ăn cơm!

Trang đi ra. Cả cha và mẹ của Trang đều sững sốt. Trang bò bằng hai chân và hai tay. Nhìn dáng đi của Trang y hệt mèo Catty khi còn sống. Tóc Trang bạc trắng. Mẹ Trang kinh hãi:

- Trang! Con... con làm sao thế này?

Trang ngược nhìn mẹ rồi kêu khe khẽ:

- Meo...eo...

Cha Trang kéo tay Trang dậy. Ông quát:

- Mày làm cái trò gì thế?

Trang cào mạnh vào tay cha mình và kêu:

- Ngoao... ào...

Cha Trang rút tay về. Trang bò rất nhanh, bỏ đi.

Ròng rã suốt bốn ngày, Trang như bị “nhập” bởi hồn mèo Catty. Nhìn tóc Trang bạc trắng, mũi hồng hồng, phập phồng và nói bằng tiếng kêu của mèo, mẹ Trang khóc suốt suốt. Bà bảo:

- Tại ông đó! Ông giết con mèo của nó, bây giờ hồn con mèo nhập vào xác con mình rồi. Ông hả

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

lòng hả dạ chưa?

Cha của Trang thở dài:

- Tội nghiệp! Có lẽ con bé xúc động mạnh nên bị rối loạn tâm thần. Chốc nữa, bác sĩ Hoàng sẽ tới xem.

Bác sĩ Hoàng xem bệnh cho Trang rồi bảo:

- Thưa bác! Tâm bệnh thì phải chữa bằng tâm lý. Em Trang bị rối loạn tâm thần, hoang tưởng cấp độ cao. Muốn chữa khỏi thì điều cần nhất là bác phải mua một con mèo giống hệt con mèo cũ về. Và quan trọng hơn nữa là căn bệnh này có thể tái phát nếu tình cảnh tương tự lại xảy ra. Có nghĩa là em Trang sẽ bị hoang tưởng cao hơn nếu bác lần nữa giết con mèo của em ấy!

Cha của Trang gật đầu liên tục. Mẹ Trang thì xuýt xoa:

- Đấy! Ông đã nghe thủng chưa? Ông đi mua ngay một con mèo mới đi.

Cha của Trang vội vã đi ngay.

Trong một quán cà phê trên đường Cầu Giấy, Trang ngồi với một anh thanh niên. Cô đang ôm một con mèo lông trắng muốt.

- Cảm ơn anh Hoàng nhiều! Nếu không nhờ có anh thì...

Người thanh niên mỉm cười:

- Có gì đâu! Lúc xem bệnh, anh biết ngay là em giả bệnh. Lại nghe cha mẹ em kể, anh hiểu em đang muốn gì, và anh phán vậy thôi.

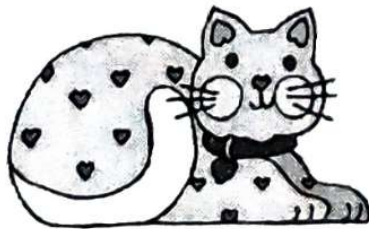
Anh đúng là một bác sĩ tâm thần học.

- Nhưng có một điều mà anh vẫn thắc mắc là tại sao tóc em hôm ấy bạc trắng. Còn hôm nay thì...

- Thì đẹp phải không? Anh quên là em học đại học Sân khấu - Điện ảnh sao? Bộ tóc trắng lấy ở phòng đạo cụ ra thôi.

Cả hai cùng phá lên cười. Con mèo nhỏ trên tay Trang cũng kêu lên một tiếng.

Nó cười theo thì phải!

Xích lô đêm

Tối hôm 9.6, Hà Nội mưa lớn. Đài khí tượng thủy văn nói, đó là cơn mưa lớn nhất từ đầu mùa tới nay.

Ở Hà Nội, lấm chỗ ngập đến hơn mét. Sấm chớp âm ỉ. Cánh xích lô "trúng" nhất. Khách đi nhiều hơn bao giờ hết. Hà Lê Anh - sinh viên đại học Bách Khoa cũng đi mượn một chiếc xích lô, định bụng kiếm ít tiền cá độ cúp Ơ-rô.

Hà đội nón, áo mưa, đạp xe đi từ nơi thuê xích lô qua đường Trần Cao Vân rồi Đỗ Ngọc Du. Từ phố Đỗ Ngọc Du đâm ra phố Nguyễn Công Trứ thì nghe tiếng gọi xe. Hà mừng rỡ, kéo xe sang. Một người khách trạc 20 tuổi, dáng thư sinh, gầy và mặt hơi tai tái. Có lẽ lạnh.

Hà hỏi:

- Anh đi đâu?

Người khách nói:

- Cho đi chơi.

Hà ngạc nhiên:

- Đi chơi đâu?

Người khách nhún vai:

- Đâu cũng được. Cứ loanh quanh phố xá đi.

Hà mừng hóm, gật đầu. Người khách lên xe.
Hà thấy hơi lạnh lạnh.

Xe đi tới Lò Đúc, người khách nói:

- Xưa ở đây có ả trắng đường. Cái nhà trước mặt kia, xưa là nhà của một người phụ nữ đẹp lắm. Đẹp nhất nhì phố.

Hà thấy xe nhẹ hều. Đồ rằng người khách chỉ chừng bốn mươi ký là cùng. Lại nghe khách nói. Hà cười thầm, nghĩ: "Chắc cu cậu nghe ai nói rồi kể ra vẻ vậy thôi".

Khi xe đi tới Lê Lai thì ngập quá! Hà phải xuống đẩy. Người khách bảo:

- Ngày xưa ở đây là hồ Gươm.

Hà im lặng. Mưa vẫn lớn. Người khách ngẫu hứng đọc một câu thơ cổ. Hà không thích thơ nên Hà cũng mặc.

Xe đi giữa Hàng Đào, lên Hàng Ngang, Hàng

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Đường, chợ Đồng Xuân. Khách bảo:

- Rẽ đi!

Xe rẽ. Lộn về phía Hồ Gươm. Rồi tới Bà Triệu, rẽ phải Lý Thường Kiệt. Đến cổng chợ 19-12, khách nói:

- Để tôi xuống.

Hà dừng. Khách lại hỏi:

- Bao nhiêu?

Hà đáp:

- Ba mươi hai ngàn.

Khách rút tờ năm chục ngàn đưa Hà và bảo:

- Tặng anh!

Rồi khách đi vào chợ. Mưa to quá. Hà vội nhét tiền vào túi và quay xe về.

Khi xe tới phía sông Kim Ngưu thì lại có khách nữa. Là một ông già. Ông vừa bước lên xe đã hốt hoảng:

- Sao... sao lại có cái khăn xô tang lễ thế này?

Hà rùng mình. Chắc người khách trước để quên. Hà muốn vứt đi nhưng lại sợ nên nhét vào dưới cái đệm.

...

Lúc trả tiền thuê xích lô, Hà không thể tin vào mắt mình. Tờ năm chục ngàn là tiền... âm phủ. Một người đạp xích lô bảo:

- Em bị lừa rồi. Bây giờ bọn nó toàn dùng tiền âm phủ đi lừa mọi người bởi trông giống tờ năm chục ngàn thật.

Hà không nói gì.

Hà bận nhìn một mẫu chiếc khăn xô lấp ló dưới đệm xe của Hà...

Một canh bạc

Tôi thua. Thua trắng tay. Chiếc *Dream II* cũng đi nốt. Thành "cờ bạc" giúi vào tay tôi mười ngàn tiền thương hại. Tôi cay cú. Nhưng vẫn phải cầm. Tội tệ!

Tôi là Hà "tư bản", tôi tiêu tiền khỏi phải nghĩ, vậy mà giờ lại phải cầm mười ngàn tiền thương hại của nó. Lẽ đời lên voi xuống chó là vậy. Không cầm thì đi bộ mà về. Mà cầm thì...

Hôm nay số tôi đen. Đen như cún vậy. Bốn triệu tiền dẫn túi cùng chiếc xe cầm với giá hai chục triệu, thế là "đi ăn cướp". Cay quá! Tôi bỏ ra khỏi sới, đi một cách thảm hại ra cửa, tới nhà chờ xe bus.

Ở đó, cái nhà chờ tồi tàn ấy, những kẻ nghèo nàn với những mùi chợ búa làm tôi ngại. Lần đầu đi xe bus, tôi muốn ói.

- Cậu gặp vận xui hả?

Một cậu thanh niên cầm bộ bài, bảo. Tôi rút điều thuốc cong queo trong túi ra. Gật đầu. Người thanh niên xĩa bài ra làm bốn phần nhỏ. Y chơi lần lượt từng phần bài. Tôi cảm thấy ngứa tay. Y nói như khiêu khích.

- Tôi đang buồn vì không có ai chơi cùng đây.

Tôi quay mặt đi, mắt chạm vào chiếc biển ghi "Giá vé đồng hạng 1.000 đ/khách". Có nghĩa là còn 9.000đ. Tôi lầm bầm:

- Chia ba bài bỏ một. Nhất 5.000đ, tứ quý 10.000đ. Chặt 3 cây 3.000đ.

- Được. Chia đi.

Ván thứ nhất, tôi thắng.

Y tên là Tuấn, người Thanh Hóa.

Ván thứ hai, thứ ba, trong túi tôi đã rủng rỉnh 40.000đ. Ván thứ năm, thứ sáu... y là một thằng ngu trong trò chơi đầy trí tuệ thế này.

Ván thứ mười, tôi bị chặt tứ quý, mất 50.000đ, song lại nhất, vì thế chỉ mất 20.000đ.

Ván thứ mười chín, chiếc xe bus đã chạy, túi tôi đầy tiền.

Ván thứ hai sáu, tôi chặt tứ quý, y thua tôi 100.000đ.

Ván thứ ba mươi hai, y đặt chiếc nhẫn vàng ra.

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

Vậy là tôi đã có trong tay 14 triệu. Còn 10 triệu nữa thôi là tôi lấy lại những gì vừa mất trong sới bạc ban này.

Tôi bảo y:

- Mình đánh tất tay đi. Nhất được tất 14 triệu.

Y ngân ngừ, rồi cũng gật.

Tôi đi bài rất nhanh. Còn con cuối là con Q cơ thì bị chặn lại. Y đánh. Tôi nghĩ đến 3, 5 và 7 cơ trên bài y và nhếch mép cười. Q cơ của tôi yên tâm là có đất dụng võ.

Vậy mà...

3, 5, 7, 9, J cơ nằm hết ở bài thứ ba, bài bỏ. Tôi ngao ngán. Y bảo:

- Tiếp không?

Tôi gật đầu. Y chỉ được cái may mắn.

Ván thứ bốn mươi chín, tôi nợ lại 40 triệu. Y đỏ mặt cách lạ lùng.

Ván thứ năm mươi ba, y đưa tôi tờ giấy với cái bút, bảo viết giấy nợ. Tôi ghi theo lời y đọc:

*Tôi là Nguyễn Việt Hà, địa chỉ số 9802 đường...
nợ anh Vũ Anh Tuấn, người Thanh Hóa, trọ tại số 1
phường Thanh Lương, quận Hai Bà Trưng, Hà Nội,
số tiền là 81 triệu đồng. Kỳ hạn trả là ngày 30-11-
1998. Nếu tôi không trả, anh Tuấn sẽ lấy mạng tôi.*

Tôi ghi giấy này yêu cầu các cơ quan chức năng, nếu tôi chết đề nghị không truy cứu anh Tuấn. Bởi lúc đó, tôi hoàn toàn tự nguyện.

Hà Nội, 10-11-1998

N.V.H

Tôi đánh dấu vân tay và ký vào đó.

Trong suốt hai mươi ngày, tôi gom đủ tám chục triệu. Cha tôi vừa trúng thầu một vụ làm ăn cỡ tiền tỉ, khi tôi lấy tám chục triệu, cha tôi chỉ nói vài câu, đại ý là "Kinh doanh thế nào thì kinh doanh, coi chừng bị lừa". Cha tôi đâu biết "Cửa hàng bán đồ lưu niệm" của tôi có địa chỉ là số 1 phường Thanh Lương, quận Hai Bà Trưng.

Chỉ còn thiếu một triệu, tôi định bụng sẽ giật bằng vài ván tá lả.

Chiều 30-11, tôi rời sông bạc trong khu văn công Mai Dịch khi trong túi có chín mươi triệu. Vừa mệt vừa say khi ăn được thêm ra mười triệu, tôi về đánh một giấc mà quên khuấy việc đưa tiền cho Vũ Anh Tuấn.

Sáng 1-12.

Tôi đến địa chỉ Tuấn ghi trong giấy nợ, lòng

rất hớm hĩnh.

Đó là một ngôi nhà cấp 4, ở ngoài có rào sắt.
Tôi gọi:

- Anh Tuấn ơi!

Một người bán bia hơi bên cạnh nhìn tôi từ đầu tới gót rồi bảo:

- Cái thằng Thanh Hóa ấy chết cách đây hơn ba tháng rồi, có còn đâu mà gọi. Đó là nhà hoang đấy!

Tôi sững người, lạnh hết cả sống lưng, dắt chiếc *Spacy* cũng không vững. Tôi ngồi xuống chiếc ghế trong quán bia và hỏi:

- Có thật là chết cách đây ba tháng không cô? Cái thằng có phải là cao mét tám, tóc dài nhuộm vàng hoe, mắt một mí, nói giọng đặc sệt Thanh Hóa không cô?

- Phải! Uống bia gì vậy? Việt Hà hay bia Đức?

- Cho cháu cốc bia Đức đi!

Tôi mệt bã người. Chợt có tiếng nói:

- Cô đổi bia Việt Hà đi.

Quay lại, tôi ú ớ. Y nhếch mép cười:

- Vậy là cậu đã chậm một ngày.

Tôi run rẩy đặt xấp tiền lên bàn. Y tiến tới, gạt phắt đi. Mắt y đỏ ngầu.

- Tao chỉ muốn lấy mạng mày thôi. Tao muốn được sống.

Tôi thấy cổ họng mình như bị đồ chì. Y tiếp:

- Cũng đánh bạc như mày, tao đã mất mạng, và bây giờ thì đến lượt mày...

Tiếng cô bán bia vang lên.

- Bia Việt Hà hết rồi. Uống bia Đức đi!

Tôi nhìn cô trân trối, muốn cô hiểu rằng tôi đang bị đe dọa.

Y nói:

- Cũng được cô ạ!

Tôi kinh hoàng nhận ra tôi đang đón lấy một cốc bia Đức sóng sánh và tôi thấy, tôi đang khoái trá uống một hơi hết cốc bia, rồi lại thấy chính cái thằng tôi mở khóa xe *Spacy 125*. Chiếc xe phụt khói lao đi. Tôi chạy tới cô bán bia hơi, tôi hoảng hốt.

- Cô ơi! Cô ơi!

Cô bán bia hơi như không nghe thấy, không nhìn thấy. Cô cho tiền vào túi, thu dọn cốc tách. Tôi chạy tới. Tôi thấy mình đi xuyên qua người cô. Và cơn gió tới, tôi bị hất bổng lên, tôi bay đi. Trong tay tôi chỉ có bộ bài. Chẳng hiểu từ đâu. Có lẽ tôi nên bắt chước Tuấn...

Thanh Lương, Hà Nội 1998

Kẻ đón hèn

Phim truyện *Titanic* của đạo diễn James Cameron kể quanh chuyện tình của đôi nam nữ - một họa sĩ lãng tử Jack Dawson và một thiếu nữ quý tộc Rose Dewitt Bukaler. Còn truyện ngắn dưới đây lại kể về một đôi nam nữ khác, họ cũng có mặt trên con tàu *Titanic* vào cái đêm định mệnh ấy

Ông Laytus vừa bước ra khỏi nhà đã sang sảng nói:

- Tuần sau cả gia đình ta đi Anh. Chúng ta sẽ là hành khách của con tàu *Titanic*.

Tusyla reo lên sung sướng. Cô đang ao ước được sang Anh suốt từ ngày báo chí Hy Lạp đưa tin về chiếc tàu siêu cấp *Titanic* của hãng đóng tàu

White Star Line. Bạn bè cô những ngày qua đã xếp loại tin tức về tàu *Titanic* đứng thứ nhất trong tất cả những chuyện phiếm lúc rảnh rang. Ở đâu, Tusyla cũng được nghe người ta bàn luận về tàu *Titanic* sẽ khởi hành từ cảng Southampton (Anh) tới New York (Mỹ) vào ngày 10-4 tới. 10-4 lại là ngày sinh nhật Tusyla. Cô sẽ tròn 18 tuổi. Mơ ước của cô vô cùng giản dị: giá mà chỉ cần được đặt chân lên tàu *Titanic* trong ngày đó, cho dù chỉ một vài phút thì sinh nhật lần thứ 18 của cô sẽ có ý nghĩa vô cùng. Bây giờ, cha cô - ông Laytus - lại nói thế, cô không phấn khích sao được? Cô ôm lấy cổ cha và hôn lên má ông:

- Con yêu bố!

Ông Laytus chỉ mỉm cười:

- Hãy coi đây là món quà của ta tặng nhân sinh nhật lần thứ 18 của con. Chuyến tàu *Titanic* con ạ!

Cô cảm thấy nghẹn thở vì xúc động. Và nước mắt cứ lăn dài. Bà Hodo Kiss - mẹ của Laytus - đứng ở bên bàn ăn nhìn hai cha con và mỉm cười.

Tusyla 18 tuổi, nữ sinh Trường Trung học Tunland (Athen - Hy Lạp). Bố cô là chủ hãng tàu Tweetty 41 khá nổi đình nổi đám ở thủ đô Athen. Ông vừa trúng thầu. Số tiền lãi lên đến gần một triệu USD. Chi trả các khoản thuế má, ông cũng

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

còn đến 410.000 USD. Và ông quyết định đây sẽ là cuộc du lịch, nhân tiện khảo sát thị trường tàu biển quốc tế. Gia đình ông sẽ đặt chân tới nước Anh vào ngày 12-3. Sẽ còn già nửa tháng để thăm London - Nottingham - Scotland...

Nước Anh đón gia đình Tusyla bằng sương mù dày đặc. Tusyla mặc chiếc áo đầm mới nhất thời ấy với cái giá cắt cổ 1.500USD (tương đương 6.000 USD ở thời điểm năm 1998 sau này). Trông cô vô cùng rực rỡ. Ông Laytus rất hài lòng.

Ngày 10 tháng 4 năm 1912 thật là một ngày trọng đại với Tusyla. Buổi sáng, cô và cha mẹ cô đã phải có mặt ở cảng Southampton rồi. Người kéo đến đông nghìn nghịt. Khách khứa lục tục lên tàu lúc 9 giờ sáng, ngay sau khi tấm bạt bao phủ tàu *Titanic* được dỡ xuống. Tusyla cũng như hàng vạn người có mặt đều choáng ngợp trước vẻ đẹp của *Titanic*, sự hoành tráng và những đường nét khắc chạm tinh vi của *Titanic* đã khiến hàng vạn người như bị điều khiển, gào lên một cách điên cuồng "*Titanic* muôn năm!"; "Linh hồn của hàng hải Anh quốc!"; "Tôi yêu *Titanic*"... Bài ca của tàu *Titanic* được trôi lên hùng tráng, bất khuất và có một chút

gì đó hơi gờn gợn dự cảm. Nguyên văn lời ca ấy như sau:

*Titanic linh hồn của sức mạnh/ Rẽ sóng vượt
trùng khơi, đập lên bão tố/ Titanic nối những màu
da, nối ngàn ngôn ngữ/ Thành một thế giới thứ
hai/ Một thế giới hòa bình/ Đầy công bằng và nụ
cười thân thiện/ Titanic chúa tể của biển/ Vĩnh
viễn là nỗi đau cho những người không đi/ Sẽ
buồn tẻ lắm những người ở lại/ Thế giới đã lên
Titanic rồi/ Một trăm năm sau sẽ còn nhắc mãi/
Một Titanic hôm nay...*

Bài hát này có một chút tính thương mại. Họ xen vào đôi lời quảng cáo song vẫn thuyết phục được người nghe. Sau bài diễn văn của chủ hãng tàu, White Smith đích thân châm ngòi một khẩu thần công trong số 13 khẩu thần công trên boong tàu. Một loạt thần công nổ rung chuyển hải cảng Southampton. Thuyền trưởng Smith đồng đặc phát lệnh "Nhổ neo!". Lúc đó, Tusyla xem đồng hồ: 11 giờ 45 phút.

Đêm 10 tháng 4, sinh nhật cô được tổ chức ở quán cà phê trong khu vực dành cho khách thượng lưu. Cô được nhận cơ man nào là quà, chìm lẫn trong niềm hạnh phúc. Rose Bukater - một cô gái Mỹ 17 tuổi cùng bạn trai là Jack Dawson cũng đến dự. Cô tự dưng đỏ mặt khi nghĩ đến một cậu bạn

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

học trên cô một lớp tên là John hay lái chiếc Renault 35CV màu đỏ theo cô mỗi ngày. Cô chưa yêu ai. Không biết tình cảm của cô với cậu bạn đó có phải là tình yêu không nữa? Có thể...

- Happy birthday to Tusyla!

Trời! Tusyla không tin ở mắt mình nữa. Cậu bạn đó! Vâng chính John. Cậu ta tặng cô một bông hồng đỏ thắm. Ở trên *Titanic* việc kiếm được một bông hồng không khó. Nhưng là của cậu ấy thì... Cô lí nhí cảm ơn và nhận lời ra nháy một bản slow. Mẹ cô, bà Hodo khẽ nheo mắt. Cô hiểu, bà đang muốn nói "Tuyệt đấy!". Cô đỏ mặt quay đi.

Ngày 14 tháng 4 năm 1912, thời tiết trở lạnh đột ngột. *Titanic* đang lao thẳng về hướng Terre Neuve. Cậu bạn rủ Tusyla đi dạo. Cô gật đầu. Hai người đi dưới hầm tàu. Đó là một con đường dài đến một km ngoằn ngoèo vòng quanh. Gió thổi bung mái tóc màu hạt dẻ. Và như Tusyla mong đợi, John đã tỏ tình với cô. Tính đồng đánh của người con gái đã ngăn cản cô nhận lời. Cô bảo:

- Hãy để em suy nghĩ đã! Khi nào chúng ta về đất liền em sẽ trả lời anh.

Lúc đó đã là 23 giờ 40. Bỗng Tusyla kêu âm lên:

- Kìa! Kìa một tảng băng khổng lồ đang trôi cách tàu chừng 600m.

Cô giục cậu bạn:

- John, hãy đưa em lên gặp thuyền trưởng Smith.

Thuyền trưởng Smith đứng lặng đi một lúc. Rồi ông triệu hồi Thomas Andrews, kỹ sư đóng tàu, một trong những người thiết kế tàu *Titanic*. Hai hoa tiêu Frederick Fleet và Reginald Lee cùng sĩ quan trực Murdoch bối rối vô cùng. Tất cả là sáu mảng vỡ lớn do sự va chạm giữa *Titanic* với tảng băng. Nước ào ào vào tất cả các khoang, tất cả cửa ngăn nước đã đóng lại nhưng vô ích. Smith và Andrews sau một hồi kiểm tra đã lắc đầu: "Muộn rồi! Chúng ta sẽ chỉ còn tồn tại một giờ rưỡi đến hai giờ nữa thôi". Tusyla bình tĩnh:

- Thưa ngài Smith, ngài phát tín hiệu SOS thử xem. Tàu Californian ở gần chúng ta nhất kia mà!

Thuyền trưởng Smith chau mày:

- Tín hiệu SOS? Tại sao ta không nghĩ ra nhỉ? Cảm ơn cô bé!

Rồi ông ra lệnh cho sĩ quan Boxhall tính toán vị trí tàu và phát tín hiệu cầu cứu SOS. Lúc đó là 0 giờ 10 phút ngày 15-4-1092.

Đáp lại tín hiệu cầu cứu SOS của *Titanic* là sự

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

lặng im của tàu Californian.

Pháo sáng bắn lên rất nhiều. Điện đàm của tàu Californian đã tắt.

Ánh đèn tàu Californian xa dần.

Thuyền trưởng Smith bực dọc. Ông bồn loạn thực sự. Gần cả cuộc đời ông gắn với biển, với White Star Line. Ông định sau chuyến đi khánh thành *Titanic* này, ông sẽ về hưu. Nhưng bây giờ... Ông bồn loạn và điên cuồng như một con thú sa bẫy.

Các hành khách ở cabin hạng nhất được đánh thức dậy đầu tiên, ông Laytus và bà Hodo cũng lạch bạch đi ra boong tàu.

Lúc này trời lạnh đến 0 độ C, biển tối đen như mực. 0 giờ 45, chiếc ca nô đầu tiên được hạ thủy. Xuống ca nô là những hành khách ở cabin hạng nhất và hạng hai. Tusyla chạy xuống chỗ khoang hạng ba, cô đau thất lòng trước cảnh hỗn loạn của hành khách ở đây. Nước đã ngập. Tiếng khóc, tiếng hò hét và tiếng chân người rầm rập. Tusyla không thể tới gần họ được khi mà họ với cô đã bị ngăn cách nhau bằng nhiều lần khóa. Lại thêm một đội thủy thủ tay lăm lăm súng sẵn sàng nhả đạn vào những kẻ may mắn thoát qua nhiều cửa. Tusyla

gào lên:

- Họ cũng là người, họ không phải là những con vật.

Thì từ sau cô, có một bàn tay đặt lên vai cô và một giọng nói:

- Tusyla! Đừng khóc nữa con. Vô ích thôi. Nếu không cứng rắn bây giờ thì tất cả sẽ chết vì sự tranh chấp. Hãy quay về đi con.

Tusyla gục đầu vào vai cha mình. Cô khóc nức lên. Cha cô lôi cô chạy ra phía đám người đang xuống ca nô cấp cứu. Thuyền trưởng Smith tuyên bố khi chỉ còn hơn chục chiếc ca nô nữa:

- Tất cả phụ nữ và trẻ em xuống ca nô trước!

Bà Hodo, Tusyla cũng bị đẩy xuống. Nhưng cả hai lại rẽ ngược lại đến bên ông Laytus.

- Tusyla! Con có nghe lời không? Hãy lên ca nô đi. Con mới được 18 tuổi 3 ngày. Con còn tương lai phía trước.

Tusyla cương quyết:

- Không! Thừa cha. Còn rất nhiều phụ nữ con mọn. Họ phải được ưu tiên. Cả những đứa trẻ con khác nữa.

Hoa tiêu Frederick Fleet lao vào: "Chỉ còn một ca nô cuối cùng nữa thôi". Thuyền trưởng Smith nhìn tất cả mọi người. Hoa tiêu Fleet giận dữ:

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

- Tại sao lại có những người như Bruce Ismay nhỉ?

Tusyla hỏi:

- Sao cơ? Ông chủ hãng Whtie Star Line ư?

Fleet gật đầu:

- Hắn đã cướp nguyên một cái ca nô một mình rời Titanic. Nếu hắn biết chiếc ca nô hắn cướp sẽ cứu được thêm cỡ 30 - 40 người nữa thì hắn có...

Nhìn đồng hồ, đã 2 giờ 5 phút, chiếc ca nô cuối cùng đang được ròng xuống. Tusyla thấy mình bị nhấc bổng lên và bị ném vào khoang ca nô. Cha cô - ông Laytus - nhìn cô, vẫy tay và bảo:

- Hãy xứng đáng là con gái của Laytus con nhé! Và hãy giữ lấy hãng tàu *Tweetty 41* của nhà ta nhé! Cha và mẹ luôn ở bên con và yêu con, Tusyla!

Tusyla òa khóc, nước mắt của cô lăn xuống ròng ròng. Trên tàu *Titanic* còn khoảng 1.500 người. Trong các khoang tàu, thợ máy vẫn tiếp tục làm việc để duy trì ánh sáng đèn cho đến phút cuối cùng. Dàn nhạc vẫn tiếp tục chơi:

Titanic chúa tể của biển

Vĩnh viễn là nỗi đau cho những người không đi

Sẽ buồn tẻ lắm những người ở lại

Thế giới đã lên Titanic rồi

*Một trăm năm sau sẽ còn nhắc mãi
Một Titanic hôm nay...*

2 giờ 17 phút, một quang sáng bùng lên trong một tiếng nổ dữ dội. Con tàu vỡ tung ra. Tusyla gào lên:

- Cha! Mẹ!...

Cổ họng cô tắc nghẹn. Rose Bukater ngồi sau cô đã ngất đi mà tay vẫn giữ khư khư bức tranh của Jack Dawson tặng cô. Jack còn ở lại Titanic. Anh ta là hành khách cabin hạng ba.

Trên biển, một số người khoác áo phao cuống quýt vẫy ca nô. Họ gào khóc, họ giãy giụa... Tusyla bảo người lái ca nô: "Hãy quay lại cứu họ đi". Nhưng một phụ nữ ngồi bên cô lắc đầu: "Không thể được, nguy hiểm lắm!". Người phụ nữ kéo tay Tusyla xuống thì thầm:

- Thôi nào! Là anh đây, John của em đây mà!

Tusyla ngạc nhiên nhận ra cậu bạn trong trang phục phụ nữ.

Hắn đã giả trang...

Tusyla nhìn về phía những người đang giãy giụa giữa biển khơi một cách vô vọng. Màn đêm và biển đang nuốt dần họ...

Hà Nội, 21-2-1998

Chuyện kể năm hổ

Sau lễ bàn giao năm, Hổ hát hàm hỏi Trâu:
- Thế con người có thật là có trí khôn không đấy?

Trâu cười móm mém:

- Ông Hổ cứ đùa. Con người đã cho ông xem trí khôn của họ rồi còn gì?

Hổ chặc lưỡi nhìn lại bộ lông vằn vện của mình. Bất giác, nó run bắn người lên nhưng vẫn nói cứng:

- Tìm trí khôn của người ở đâu?

Trâu trầm ngâm:

- Có lẽ nên tìm ở lớp trẻ. Tụi nó là tương lai của thế giới loài người mà. Vả lại, lớp trẻ bây giờ giỏi lắm. Tôi có thể kể ông nghe 1.001 đêm cũng không hết những con người của lớp trẻ mà giỏi giang.

Hổ gạt đi:

- Thôi, để ta tự đi tìm lấy vậy. À mà trang phục của model '97 thế nào nhỉ?

Trâu mang một bộ catalô ra:

- Đây này! Quần bò chun bó, áo sơ mi xuất khẩu màu trơn. Nhớ là màu vàng đang được chuộng lắm đấy. Giày đốc-tơ. Bật lửa Zippô. A quên, ông phải đi xe máy Spacy 125cc kia. Mốt mới đấy! Hoặc Husky, TZM, NSR cũng được.

Hổ gật gù.

Chờ Trâu đi xa rồi, Hổ mới rùng mình biến thành một cậu con trai mới lớn, đồng bộ như lời Trâu dặn.

Hổ xuống phố.

Bây giờ là một giờ sáng mừng một Tết.

Hổ tóm lấy một cậu con trai và hỏi:

- Cậu có bán trí khôn không?

Cậu con trai nhăn mặt:

- Đồ điên! Muốn táng nhau à?

Hổ khấn nài:

- Thật mà! Tôi có tiền. Bao nhiêu tôi cũng

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

mua. Hay là cậu cầm cái xe *Spacy 125* model mới nhất này đi. Đổi lại, cho tôi nhìn cái trí khôn của cậu một lát.

Cậu con trai mắt sáng rỡ, e dè:

- Thật không?

Hồ gật đầu:

- Chìa khóa đây!

Cậu ta lấy và giọng kẻ cả:

- Trí khôn của tôi thì chỉ có một thôi. Tôi cho ông là tôi hết đấy. Nhưng thôi, năm mới năm me, tôi coi như mừng tuổi ông.

Hồ gật gật đầu:

- Ôi, quý hóa quá!

Nhưng cậu con trai lại nói:

- Xe ông thế nào? Để tôi đi thử cái đã chứ!

Hồ đồng ý tấp lự. Cậu con trai lên xe, để pa và đồng thẳng.

Hồ chờ cho đến tận bốn giờ sáng. Thất bại, thất bại rồi! Ta không thể trực tiếp hỏi. Phải gián tiếp mới được.

Hồ vỗ vai một cô bé:

- Này cô ơi! Cô có biết ở đâu bán trí khôn không?

Cô bé nhăn nhó:

- Đầu năm mà ông đã thế này, để tôi xui cả năm quá!

Hồ gãi đầu:

- Tôi... tôi có tiền mà. Cô xem này. Cô bán cho tôi đi. Hoặc cô mua giùm tôi cũng được. Tôi trả gấp đôi.

Cô bé láu lỉnh nhìn Hồ. Rồi rất ơ hờ, cô nói:

- Tôi thì tôi mới mua được một cân trí khôn đây. Giá hơi đắt đấy. 10 triệu cơ!

Hồ nhìn vào chiếc xác tay màu nôn chuối của cô. Mắt nó sáng rỡ lên:

- Được... được... Tôi sẽ trả cô 20 triệu. Đây, tiền đây!

Cô bé cầm tiền. Khuôn mặt cũng sáng bừng lên. Cô nói:

- Ờ, nhưng mà ông phải coi chừng đấy! Về nhà mới được mở ra nhé. Ở đây cướp giật nhiều lắm.

Rồi cô bé bỏ đi. Hồ thầm cảm ơn sự quan tâm của cô. Hồ mở xác tay ra. Ở trong toàn son phấn, bút kẻ mắt, kẻ lông mày và cả một cái thẻ học sinh

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

ghi Trần Lê Đỗ Hoàng Long Lanh Lóng Lánh, lớp 9B, Trường TP.

Trí khôn là thế nào?

Hồ gặp một cô bé lúc chín giờ sáng mừng một. Cô bé mặc áo khoác màu vàng, quần jeans, tóc xõa. Hồ mang cái xác tay mua với giá hai mươi triệu ra:

- Cô ơi, cho tôi hỏi trong cái đám này cái nào là trí khôn của con người?

- Cô bé tròn xoe mắt:

Bạn... bạn bị sao không?

Hồ lắc đầu:

- Không! Tôi mua nó đến hai mươi triệu nhưng quên không hỏi cái nào trong này là trí khôn. Cô chỉ giúp tôi đi! Tôi còn bốn triệu, tôi biếu cô luôn. Chỉ cần cô chỉ cho tôi đâu là trí khôn thôi.

Cô bé thấy Hồ rút bốn triệu ra. Cô bỗng nghĩ đến gia đình mình. Nhưng rồi cô cũng lại nghĩ đến sự nghiêm khắc của bố. Bố cô đã từng đánh cô một trận rất đau khi cô khoe cô dắt người già qua đường, được người già ấy cho cô 2.000 đồng. Bố cô sẽ rất buồn nếu cô lấy bốn triệu của một người mà theo cô là bị tâm thần.

Cô lắc đầu:

- Bạn ở đâu? Tôi đưa bạn về!

Hồ lắc đầu quây quây:

- Không! Cô hãy chỉ cho tôi cái đã. Đây, bốn triệu đây. Tôi nghe nói loài người ở thế kỷ XX này cái gì cũng quy ra tiền hết cơ mà!

Cô bé nóng bừng mặt:

- Không phải! Còn tình yêu, còn tri thức, còn những mối quan hệ thầy trò - cha con - anh em - bạn bè... là không thể mua được bằng tiền.

Hồ bực mình:

- Gớm nữa, tôi biết hết cả rồi. Bằng cấp thì mua. Anh em giết nhau vì gia tài. Bạn bè bán đứng nhau vì tiền bạc. Thôi, không dài dòng nữa, cô có chỉ giùm tôi cái nào là trí khôn không?

Cô bé dường như sắp khóc.

- Những cái bạn nói chỉ là số nhỏ thôi. Tại bạn cứ hay nhìn vào mặt trái của cuộc sống mà không chịu nhìn bao quát tất cả. Bạn nghĩ ở trong này có trí khôn ư? Không có đâu! Trong này chỉ là son phấn, bút kẻ lông mày, lông mi... thôi. Còn cái gọi là trí khôn, nó nằm ở trong đầu kia. Nó là vật trừu tượng chỉ độ thông minh của mỗi người, hiểu biết của mỗi người. Và nó là bản năng của con người. Chẳng ai bán được nó cả, ngoại trừ chết đi hoặc bị

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

tâm thần mới không có trí khôn thôi. Còn bốn triệu này, bạn hãy cầm lấy đi, lo học hành đi. Học hành là phương pháp duy nhất để có được trí khôn.

Rồi cô bỏ đi.

Hồ ngẩn người. Chiếc xác rơi xuống.

Nghe đâu, chiếc *Spacy 125* cậu con trai lấy được đã bị bắt vì không có giấy tờ xe. Chẳng ai tin rằng cậu được một đứa hai mươi tuổi mặc quần bò chun, áo sơ mi vàng cho xe để đổi lấy trí khôn cả. Còn cô gái lớp 9B tên Lóng Lánh cũng chẳng hơn gì. Người ta tình nghi cô dính líu đến vụ cướp năm chục triệu trên đường Chương Dương hồi tháng trước. Hai mươi triệu ấy đang bị thu giữ để điều tra thêm. Cô gái bị tạm giữ, bởi cũng chẳng ai tin cái lý do cô nói cả.

À, đúng rồi, còn cô bé áo khoác vàng, quần Jeans, tóc xõa nữa nhỉ? Mới hôm qua thôi, trên tivi, người ta chiếu cô trong chương trình "*Hội nghị những người con hiếu thảo*".

Câu chuyện đến đây là kết thúc rồi. Chào các bạn! Chúc các bạn một năm mới tuyệt vời và thu hái được nhiều kết quả trên hành trình đi tìm lại trí khôn của mình nhé!

Hà Nội, Xuân 98

Một cuộc chiến dữ dội

1. Aru. Hoàng quyết định đặt tên cho dung dịch anh vừa điều chế là Aru. Trên lý thuyết thì chất Aru này sẽ kích thích tăng trưởng về cả thể xác lẫn trí tuệ cũng như tiềm năng của người sử dụng. Hoàng điều chế dung dịch này sau hơn một tháng nghiên cứu. Anh là sinh viên năm thứ hai khoa Hóa trường đại học Bách khoa.

- Binh Bốp!

Hoàng huýt sáo gọi. Một con cún con lùn cùn chạy vào. Con cún có tên là Binh Bốp nhỏ bằng cái phích nước Trung Quốc, lông vàng khoang đen. Nó là giống chó ta lai béc-giê. Hoàng rót ra chiếc đĩa 0,5 ml dung dịch Aru. Anh muốn thử nghiệm dung dịch này với con cún thân yêu của mình. Binh Bốp thè chiếc lưỡi hồng tấp tấp vào bề mặt chiếc đĩa. Chẳng mấy chốc, dung dịch Aru trong chiếc đĩa hết sạch. Và cũng chưa đầy hai phút sau, Binh Bốp lớn

11 MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

nhanh như thổi. Nó cao vọt lên cỡ bằng con bẹc-giê chính thống nòi Đức. 0,5 ml là đủ. Hoàng chăm chú nhìn con Binh Bốp lớn. Và khi nó chững lại ở mức bằng con bẹc-giê thì Hoàng muốn phát điên lên vì sướng. Anh hét toáng lên:

- Thành công rồi! Aru - Ura!

Hoàng ngoắc tay ra hiệu cho Binh Bốp đi theo mình. Anh muốn cả Binh Bốp đi theo làm vật chứng để khoe với Biển - cô bạn thân của anh. Cả Giang và Ngọc nữa chứ! Hoàng vọt ra khỏi nhà. Binh Bốp phóng nước đại đằng sau.

2. - Có thật không?
Biển nghi ngờ. Cô nhìn Binh Bốp rồi nhìn Hoàng với ánh mắt hoài nghi. Hoàng uốn ngực:

- Còn không thật nữa sao? Binh Bốp là vật chứng đây này.

Biển bắt ngờ gọi:

- Binh Bốp! Lại đây!

Binh Bốp ngoe nguẩy cái đuôi và chạy lại chỗ Biển. Nó đứng bằng hai chân một lúc khá lâu, tưởng như nó muốn chứng thực cho Biển rằng lời

nói của ông chủ nó là đúng. Biển bấy giờ mới hơi tìn tìn. Cô bảo:

- Vậy mà tớ còn tưởng Hoàng đùa.

Hoàng như không buồn để ý. Anh dõi mắt ra xa:

- Vậy là sẽ phục thù được đội tuyển Singapore rồi!

Biển ngạc nhiên. Hoàng nói tiếp:

- Sở dĩ tuyển Việt Nam không thắng được là do tuyển Singapore có thể lực và chiều cao áp đảo. Trong khi đội ta, ngoài Lê Huỳnh Đức, Trần Công Minh, Trần Tiến Anh hơi cao một chút, còn đâu toàn kiểu Văn Sỹ Hùng. *Tiger Cup '98* vừa rồi, thua cũng chẳng oan, dù rằng Việt Nam có kỹ thuật cá nhân khéo.

- Và cậu muốn tuyển Việt Nam sử dụng dung dịch này?

- Phải! ASIAD sắp tới phải đấu với Hàn Quốc và... Việt Nam phải thắng. Aru sẽ giúp thể lực, trí tuệ, sự phán đoán và cả khả năng tiềm ẩn trong mỗi cầu thủ tăng đến mức đỉnh cao.

- Thế có khác gì doping?

- Yên tâm đi! Aru chỉ là dưỡng chất siêu phàm, nó là nguồn năng lượng tổng hợp chứ hoàn toàn không phải là chất kích thích. Có thử đến cả vạn

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

lần cũng thế mà thôi, chẳng bao giờ tìm thấy doping cả.

- Vậy là gian lận.

- Không! Nếu sử dụng ở mức độ 0,5 ml/người thì Aru chỉ có chức năng khiến cá thể sử dụng bộc lộ được hết những khả năng có thể có được của cá thể đó thôi. Nó không khác gì một giáo viên dạy giáo dục thể chất giỏi, khiến học trò của mình bộc lộ được hết bản thân mình.

- Thế còn nếu dùng quá mức cho phép?

- Thì sẽ xảy ra đột biến và cực đoan.

- Quá nguy hiểm!

- Phải! Cái gì cũng có hai mặt của nó cả. Rượu uống ít sẽ giúp cho sức khỏe song uống nhiều sẽ tàn phá sức khỏe. Aru cũng thế!

Hoàng đứng dậy:

- Nào, cậu có muốn về nhà tớ xem dung dịch Aru ấy không?

Biển gật đầu:

- Để tớ phone sang rủ Giang và Ngọc nữa.

3. Không còn nghi ngờ gì nữa, những con chuột nhà Hoàng đã ngốn hết chỗ dung dịch Aru trong phòng của Hoàng. Bây giờ, có tất cả là 1, 2..., 8, 9, 10... 13 con chuột trước mặt Hoàng, Biển, Giang và Ngọc. Con nhỏ nhất cũng bằng một con... mèo lớn. Hoàng là người còn giữ được bình tĩnh, Giang, Ngọc và Biển lộ rõ sự kinh hoàng. Quang cảnh của căn phòng tồi tệ đến mức Hoàng không nhận ra đó là căn phòng của mình nữa. Sách vở, quần áo, chiếc bàn, chiếc ghế... cái nào cũng thấm hại bởi những chiếc răng nhọn hoắt của lũ chuột biến hình. Hoàng bảo:

- Phải tiêu diệt chúng!

Giang và Ngọc lắc đầu:

- Đó là một việc khó.

Biển bảo:

- Nhà cậu chẳng còn gì khả dĩ để chiến đấu với bầy chuột.

Bình Bốp không đợi chủ ra lệnh. Nó nhảy xổ vào lũ chuột. Cuộc chiến không cân sức giữa Bình Bốp và những con chuột khổng lồ đã khiến Hoàng không thể chần chừ. Anh rút một thanh sắt và lao vào. Cú đập đầu tiên đã đánh vỡ răng của con chuột lớn nhất. Bình Bốp đang đè ngửa một con chuột lớn bằng mình và cắn cổ nó. Những dòng

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

máu đỏ ối phụt ra thành cột. Hoàng phẫn chấn hơn. Thanh sắt trong tay Hoàng hoạt động có hiệu quả hơn. Nghe rõ tiếng "Roạt" khi thanh sắt đâm lút vào mắt một con chuột. Ngay sau đó, Hoàng thấy mình choáng váng khi bị nhận cả một cú quật đuôi của con chuột lớn nhất. Những chiếc vuốt sắc tấp trượt qua người Hoàng cũng đủ lật rách một mảng vải áo. Bỗng, Hoàng thấy mình được đỡ dậy. Biển. Là Biển. Biển bảo:

- Có Biển phụ Hoàng một tay đây!

Biển cầm một thanh sắt như Hoàng. Và cả hai tả xung hữu đột. Binh Bốp đã tiêu diệt được hai con chuột, Hoàng hạ gục được một. Bây giờ có đến mười con đang xâu vào Hoàng, Biển và Binh Bốp. Biển can trường một cách lạ kỳ. Cô đập gãy chân một con chuột và đâm được bốn nhát. Tuy nhiên, nhát thứ tư, Biển không rút được thanh sắt ra nữa.

Bây giờ, người của Hoàng, Biển và bộ lông của Binh Bốp đầm máu. Giang và Ngọc từ đâu lao vào. Giang cầm dao phay. Chiếc dao mà ngày thường, nhà Hoàng dùng để chặt xương. Ngọc dùng khẩu súng săn. Ngọc lên đạn liên tục. Những viên đạn ghém thi nhau găm vào những khối thịt lông xám. Biển tay không, lúng túng tránh sự tấn công của một con chuột. Cái mõm dài của nó cứ hướng đến Biển để gửi những hàm răng nhọn hoắt. Biển tóm

lấy mũi nó. Cô dùng hết sức bình sinh kẹp đầu nó trong chân của mình. Và như Võ Tòng đá hổ, Biển giáng một cú đấm cực mạnh vào gáy nó. Con chuột có vẻ choáng. Nó sụp cả bốn chân xuống. Biển nhảy ra, tung chân đập nó. Con chuột bị văng ra xa đập vào một con chuột khác. Những tiếng kêu xé tai của lũ chuột khiến cả bốn người: Hoàng, Biển, Ngọc, Giang đều không nghe thấy lời nói của nhau nữa. Giang lợi thế nhất với con dao. Những chiếc bụng ỏng trắng đục của chuột bị Giang chém qua khiến lòng ruột xổ ra cùng những cột máu. Có đến chục cái đuôi bị Giang chặt. Và bốn người nằm vật ra khi hạ nốt con chuột cuối cùng. Giang thả con dao đã oằn cả lưỡi xuống và thở hỗn hển. Ngọc còn gí khẩu súng sẵn vào đầu một con còn thoi thóp. Sau tiếng "Xoạch", con chuột nằm cứng đờ ra luôn. Biển nôn thốc nôn tháo. Dù sao thì cô cũng chỉ là một cô gái liễu yếu đào tơ. Còn Hoàng, cậu ôm đầu:

- Dung dịch Aru của tôi! Vậy là tiêu rồi. Nó gặm nát hết công thức rồi.

Biển cố nói với qua:

- Thôi ngay cái trò Aru - ô rô ấy đi. May là mới có mười ba con chuột thôi đấy. Chứ nếu nhiều hơn thì ban nãy cả bốn đứa bỏ mạng rồi.

Giang thở hỗn hển:

- Cũng tốt. Qua lần này mới thấy được tình

MỘT CUỘC CHIẾN DỮ DỘI

bạn với nhau.

Ngọc cầm súng đứng như Ram Bô:

- Tiếp nữa đi Hoàng, ít quá, tớ vẫn còn đến cả hộp đạn ghém.

Có tiếng Binh Bốp sủa inh ỏi. Hoàng quay ra, những con chuột sau mười phút chết đã xẹp xuống và trở lại trạng thái bình thường, con lớn nhất bằng bắp chân, con nhỏ bằng hai ngón tay.

Vừa lúc mẹ Hoàng về. Bà nhìn quanh và hốt hoảng.

- Có vấn đề gì ở đây thế.

Hoàng mệt mỏi:

- Bọn con vừa đánh nhau với chuột.

Mẹ Hoàng cau mày:

- Có đám chuột bé tí hìn này mà cũng khiến căn phòng đảo lộn thế này ư?

Rồi mẹ Hoàng đi gom. Bỗng tiếng bà thất thanh:

- Ồi, tại sao cái bảng bị găm nát thế này? Cái bàn nữa, cả cái...

Hoàng nhắm hờ mắt lại. Biển, Giang và Ngọc cũng làm theo...

H.A.T

HOÀNG ANH TÚ

Sinh ngày 3.10.1978

Thư ký Toà soạn báo Sinh viên Việt Nam – Hoa
Học Trò

Đã xuất bản:

- Người yêu di mutton (NXB Trẻ, 2000)
- Hoa hồng không cô đơn (NXB Kim Đồng, 2003)

... Học trò hôm nay khác học trò hôm xưa rất nhiều. Khác cả về sở thích lẫn tư duy. Thông minh hơn, đòi hỏi cao hơn và cũng quyết liệt hơn rất nhiều. Kinh nghiệm bốn năm giữ mục “Công ty Divu” trên báo HHT đã giúp tôi nhìn và cảm thấy được những thay đổi của tuổi mới lớn hôm nay. Những điều nhìn và cảm thấy đó đã được ghi lại trong các sáng tác của tôi... (H.A.T)

ĐÓN ĐỌC TỦ SÁCH TUỔI MỚI LỚN

100

**Phát hành
thứ sáu 6-8-2004**

**Tập truyện của
ĐỖ THANH VÂN
(Tp.HCM)**

**CHUYỆN
CỦA
CHÚNG
MÌNH**

Giá: 5000đ